

Молодіжний ВІСНИК

ГРОМАДСЬКА ГАЗЕТА №72 (97) ТРАВЕНЬ 2016 РОКУ
ДЕРЖАВНОГО ПРОФЕСІЙНО-ТЕХНІЧНОГО
НАВЧАЛЬНОГО ЗАКЛАДУ
«ВІННИЦЬКЕ МІЖРЕГІОНАЛЬНЕ ВИЩЕ ПРОФЕСІЙНЕ УЧИЛИЩЕ»
<http://vmvpu.vn.ua> <https://instagram/vmvpu>

ЗАКОННІСТЬ ТА ПРАВОПОРЯДОК — ГІДНА ОЦІНКА

Уже не вперше державний професійно-технічний навчальний заклад «Вінницьке міжрегіональне вище професійне училище» виборює перемогу на Міжнародному конкурсі шкільних медіа, що проходить у м. Миколаєві.

Організатори конкурсу є Національна спілка журналістів України, Національна Академія педагогічних наук, Асоціація молодіжної преси та Коледж преси та телебачення. Всього участь у XIX Міжнародному конкурсі шкільних медіа цього року взяли 1894 конкурсні роботи (друковані та стінні газети, інтернет-видання, теле-, фото- та радіорепортажі, статті) з усіх областей України та 8 країн-сусідів, які змагалися в 21 номінації.

З року в рік ми готуємось до цього конкурсу і вкотре переконуємось, що не дарма. Робота юних журналістів ВМВПУ закипає: учні пишуть статті, роблять фоторепортажі, активно працюють у телепресцентрі, а викладачі та майстри виробничого навчання, у свою чергу, ретельно контролюють та коригують творчу діяльність юнкорів. Надіславши заявку на участь у конкурсі та роботи нашого колективу, ми з нетерпінням чекали на запрошення від організаторів конкурсу і цього року 11 квітня 2016 року ми таки отримали того довгоочікуваного листа на участь в урочистій церемонії нагородження переможців XIX

Міжнародного конкурсу шкільних медіа, яка відбуватиметься в Миколаєві 28-30 квітня 2016 р. 27 квітня 2016 року о 22:25 рушив потяг сполученням «Львів-Херсон» разом із делегацією ВМВПУ у складі: майстри виробничого навчання Коломійчук Наталя Юріївна і Мельничук Ірина Олегівна та учениця групи №10 Жила Тетяна. Кожен з нас їхав до Миколаєва з передчуттям дива, адже щоразу організатори свята до дрібниць продумують кожен майстер-клас чи зустріч із професіоналами своєї справи.

28 квітня 2016 року о 09:10 ми прибули на

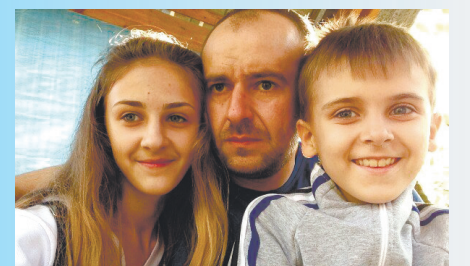
Делегація від ВМВПУ з директором XIX Міжнародного конкурсу шкільних медіа Глібом Головченком

3-тєю колією II платформи залізничного вокзалу м. Миколаєва. Надзвичайно сонячна погода та привітні мешканці віщували нам чудово проведені дні у місті-колиці Чорноморського флоту.

Продовження на стор.3

Єдине інформаційне освітнє середовище - С.2

Борюся за тебе, Україно - С.3

Служимо українському народові - С.10

Не зупиняйся на досягнутому - С.11

Євродесерти від Марії Монахової - С.11

День Європи і я - С.13

БІЗНЕС ТА ОСВІТА СЬОГОДНІ

27.05.2016р. відбувся Вінницький регіональний форум бізнесу щодо ситуації в області і країні та шляхів виходу з кризи.

Про важливість заходу говорити присутність на ньому Голови Вінницької облдержадміністрації Коровія В.В. та його першого заступника Гижка А.П., народних депутатів Домбровського О.Г., Тарути С.О., організаторів бізнесу та провідних фахівців бізнес структур. На секторальних засіданнях, а це «Бізнес у сфері Енергетики», «Промисловий бізнес», «Бізнес у сфері АПК», «Освіта і бізнес» відбулась ділова та зацікавлена розмова. Обговорення та затвердження ряду важливих документів:

- Спільна заява Українського Форуму Бізнесу;
- План невідкладних заходів щодо подолання кризової ситуації

- в економіці України;
 - Пропозиції Вінницького Регіонального Форуму Бізнесу до плану невідкладних заходів щодо подолання кризової ситуації в економіці;
 - Створення Вінницької Регіональної Стратегічної Ради;
 - Затвердження персонального складу Вінницької Регіональної Стратегічної Ради;
 - Делегування двох представників Вінницької Регіональної Стратегічної Ради до Всеукраїнської Стратегічної Ради.
- Слід відмітити надзвичайно важливу роль взаємозацікавленості професійно-технічної освіти та бізнесу.
- Останнім часом зацікавленість бізнесу професійно-технічною освітою втрачається із наступних причин:
- ринок праці перенасичений

- некваліфікованою робочою силою;
 - знизилась потреба в робочій силі у зв'язку зі зниженням виробництва;
 - неможливість підготувати у системі ПТО працівників гостро дефіцитних професій з цілого ряду об'єктивних причин;
 - віковий ценз випускників в багатьох випадках не відповідає трудовому законодавству;
 - відсутність гнучкості в оперативному реагуванні на потребу в кваліфікованих робітниках на ринку праці;
 - недосконалість системи ліцензування та акредитації професій у навчальних закладах;
 - недосконалість системи оподаткування та низька мотивація розвитку бізнесу;
 - проблеми молоді;
 - міграція за кордон.
- Це далеко не весь перелік про-

BLEM, які не консолідують освіту та бізнес, а навпаки, створюють недовіру один до одного.

Сьогодні ПТО, як і вся освіта та бізнес, знаходиться у несприятливих умовах для свого становлення та розвитку.

Це закономірний процес, адже за 25 років незалежності України ПТНЗ майже не виділялось фінансування на розвиток матеріально-технічної бази, праця освітян не стимулювалась.

Опинившись сам на сам із викликами, які виникли в суспільстві, кожний навчальний заклад виживав, як міг. Закономірно, що значна кількість їх припинила своє існування, інша частина ледь тримається на плаву, але й велика кількість у нелегких умовах виконує свою основну функцію у справі підготовки кваліфікованих робітників.

Продовження на стор.3

ЄДИНЕ ІНФОРМАЦІЙНЕ ОСВІТНЄ СЕРЕДОВИЩЕ – ШЛЯХ ДО ФОРМУВАННЯ ПРОФЕСІЙНОЇ КОМПЕТЕНТНОСТІ МАЙБУТНЬОГО РОБІТНИКА

Зустріч почесних учасників конференції з адміністрацією училища

18 травня 2016 р. на базі навчального закладу відбулося секційне засідання XIII Міжнародної науково-практичної конференції на тему «Сучасні інформаційні технології та інноваційні методи навчання в підготовці фахівців: методологія, теорія, досвід, проблеми».

Серед учасників конференції: Ничкало Нелля Григорівна – доктор педагогічних наук, професор, дійсний член Національної академії педагогічних наук України; Гуржій Андрій Миколайович – доктор технічних наук, професор, дійсний член Національної академії педагогічних наук України, віцепрезидент НАПН України; Биков Валерій Юхимович – доктор технічних наук, професор, дійсний член Національної академії педагогічних наук України, директор Інституту інформаційних технологій і засобів навчання НАПН України, Почесний доктор Вінницького державного педагогічного університету; Мацей Танасе – професор, декан факультету педагогічних наук Варшавського університету; Кадемія Майя Юхимівна – кандидат педагогічних наук, професор, завідувач кафедри інформаційних та інноваційних технологій в освіті Вінницького державного педагогічного університету, викладачі кафедри інформаційних та інноваційних технологій в освіті Вінницького державного педагогічного університету, заступники директорів професійно-технічних навчальних закладів, педагогічний колектив Вінницького МВПУ.

У рамках секційного засідання конференції на чолі з директором Дмитриком О.Д. заступник директора з навчальної роботи Корженко С.Г., викладачі Бережок С.М., Коношевич Т.В. та Ткачук Г.Е. презентували досвід впровадження сучасних інформаційних технологій та інноваційних методик навчання у підготовці майбутніх кваліфікованих робітників шляхом організації роботи єдиного інформаційного освітнього середовища.

Роботу секційного засідання з вітальним словом розпочала доктор педагогічних наук, професор Ничкало Н.Г., яка акцентувала увагу присутніх на основних проблемах сучасної професійно-технічної освіти та окреслила

основні питання засідання.

Очевидним є факт, що сучасна освіта з кожним днем вимагає активнішого використання інформаційно-комунікаційних технологій у діяльності будь-якого навчального закладу. Проте, як показує практика, наявність одних тільки засобів ІКТ сама по собі не вирішує питання щодо їх ефективного використання у навчально-виховному процесі. Основним критерієм ефективності використання нових інформаційних технологій на сьогодні є створення єдиного інформаційного освітнього середовища, яке забезпечує інтеграцію освітніх ресурсів, програмно-технічних та телекомунікаційних засобів, реалізацію електронного навчання, впровадження хмарних педагогічних технологій.

Вінницьке МВПУ постійно знаходиться на шляху пошуку і вибору раціональніших та ефективніших методик розробки і впровадження єдиного інформаційного освітнього середовища (ЄІОС), завданням якого є формування нової моделі підготовки майбутніх інформаційно-компетентних фахівців.

Структуру ЄІОС представила викладач спеціальних дисциплін Коношевич Т.В., яка ознайомила учасників конференції із матеріально-технічною базою навчального закладу та організацією роботи внутрішньої комп'ютерної мережі Intranet.

Усі присутні мали змогу переконатися у значущості внутрішнього освітнього простору для забезпечення ефективного навчально-виховного процесу. Так, на даний момент, це не лише потужний інструмент організації роботи структурних підрозділів та методичних комісій, а й засіб для реалізації системи електронного навчання. Ядром мережі Intranet є електронні навчально-методичні комплекси, які акумулюють педагогічні ідеї та напрацювання за певними напрямками та професіями.

Ознайомитися з електронними комплексами можна було на прикладі електронного навчально-методичного комплексу з професії «Монтажник інформаційно-комунікаційного устаткування».

Коношевич Т.В. зазначила, що, попри всі переваги внутрішнього освітнього простору, його значення в освітньому процесі, навчальні

Справа усього життя – це просування вперед.

Семюель Джонсон

ресурси доступні тільки у межах навчального закладу.

Але не секрет, що сьогодні під впливом стрімкого розвитку комп'ютерних технологій та мережі Інтернет наші учні змінюються, змінюється їхнє ставлення до навчання. Тому сьогодні ДПТНЗ «Вінницьке МВПУ» пропонує нову концепцію електронного навчання «Навчання без кордонів», яка передбачає можливість доступу учнів до знань незалежно від просторових та часових обмежень. Учасники конференції мали нагоду детально ознайомитися із практичною реалізацією нової електронної системи навчання.

Важливою умовою ефективності єдиного освітнього середовища є висококваліфікований педагогічний колектив, який активно використовує інноваційні підходи у своїй роботі. Це завдання і реалізує Центр сучасних освітніх технологій. Структурну організацію та основні напрями роботи центру презентувала викладач фізики Ткачук Г.Е. Вона зазначила, що реалізація центру забезпечує інформатизацію системи освіти шляхом організації роботи проблемно-творчих лабораторій новітніх освітніх технологій; створення сучасних засобів навчання, що відповідають світовому науково-технічному рівню; створення умов для творчого зростання, постійного підвищення освітнього і кваліфікаційного рівнів, удосконалення майстерності викладачів шляхом організації підвищення їхньої інформаційно-комунікаційної компетентності.

Перспективним напрямком ЄІОС є функціонування відкритого гнучкого навчального Smart-середовища, метою якого є створення для учнів умов для організації і постійного продовження власного самонавчання. Саме це дозволить їм бути конкурентоспроможними на ринку праці.

Невід'ємним атрибутом сучасного освітнього простору є виховний процес, значну функцію якого у нашому навчальному закладі виконує Центр формування національної гідності особистості. Досвід формування середовища національно-патріотичного виховання представила викладач суспільних дисциплін Бережок С.М. Головною метою центру є племіння національної гідності, філософсько-світлоглядної підготовки учнівської молоді; формування самосвідомості, ціннісного ставлення до власного життя; залучення учнів до системи культурних цінностей українського народу, світового співтовариства, розвитку загальнолюдських норм гуманістичної моралі; виховання поваги до закону, до норм колективного життя, розвитку громадської та соціальної відповідальності як важливої риси особистості і т.д. Бережок С.М. ознайомила присутніх зі структурою Центру формування національної гідності. Це і організація благодійного фестивального руху, і робота правового клубу «Феміда», і Школа лідерства та національної гідності, здоров'язберігаюче

середовище. Один із найважливіших напрямків центру – Музейна педагогіка – сприяє глибокому всебічному розвитку особистості.

Останньою складовою єдиного інформаційного освітнього середовища є комплекс додаткових освітніх послуг, які розширюють функції навчального закладу та сприяють професійній зорієнтованості учнів. У Вінницькому МВПУ такий комплекс послуг надає Центр допрофільної та профільної підготовки учнів, досвід роботи якого презентувала заступник директора з навчальної роботи Корженко С.Г. Слід відзначити, що проблема профілізації в Україні є досить актуальною та представляється у вигляді спеціалізованих шкіл, ліцеїв. Вже кілька років поспіль наш навчальний заклад радо приймає до своїх стін (на базі 8-х і 9-х класів) на курси допрофільної підготовки за власною авторською програмою. Ще одним напрямком ефективної співпраці із загальноосвітньою школою є впровадження на базі ВПВПУ профільного навчання для учнів 10-11 класів за інформаційно-технологічним напрямом. З вересня 2015 року у зв'язку з реформуванням навчально-виробничих комбінатів наш навчальний заклад виконує функцію професійної підготовки для учнів 11-х класів середніх шкіл №16, 18, 30, за що отримав багато схвальних відгуків.

Директор Вінницького МВПУ Дмитрик О.Д. ще раз підкреслив необхідність постійного розвитку та пошуку нових шляхів впровадження інформаційно-комунікаційних технологій у навчально-виховний процес. Важливим фактором, на думку Олександра Дмитровича, є готовність до інновацій управлінського апарату навчального закладу. І саме впровадження у навчально-виховний процес єдиного інформаційного освітнього середовища у поєднанні з традиційними методами сприяє формуванню професійної компетентності як викладачів та майстрів виробничого навчання, так і учнів, та забезпечує вирішення одного з найважливіших завдань – забезпечення повноцінного безперервного освітнього процесу.

Думку директора Дмитрика О.Д. розділили почесні учасники конференції Ничкало Н.Г., Биков В.Ю., Гуржій А.М., Мацей Танасе, які наголосили на необхідності подальшого використання в освітньому процесі сучасних інформаційно-комунікаційних технологій, хмарних педагогічних сервісів, розвитку системи електронного навчання.

Надзвичайно приємно, що робота нашого педагогічного колективу отримала схвальні відгуки від усіх учасників конференції, зокрема, науковці відзначили високий рівень інформаційної компетентності працівників навчального закладу, різнопланові та ефективні підходи щодо впровадження інноваційних технологій у навчальний процес. Це ще раз підкреслює потужність і великий потенціал нашого закладу на шляху до формування професійної компетентності майбутніх робітників, адаптованих до умов сучасного ринку праці.

**Коношевич Т.В.,
викладач спецдисциплін**

«ТАЛАНТ-2016»

18 травня в будинку офіцерів відбулося святкове нагородження талановитої, обдарованої молоді міста Вінниці під назвою «Талант-2016».

На святі відзначалися учні, студенти, вихованці дошкільних та позашкільних навчальних закладів, спортивних шкіл, які зайняли призові місця в міських, обласних, Всеукраїнських та Міжнародних олімпіадах, конкурсах, фестивалях та спортивних змаганнях.

Таке свято у Вінниці проводиться щорічно наприкінці навчального року. В 2015-2016 навчальному році близько тисячі молодих талантів міста були відзначені та нагороджені грошовими преміями та грамотами.

Розпочав свято обдарованої молоді Вінниці міський голова Сергій Моргунов, який привітав дітей з їхніми досягненнями, побажав в подальшому не зупинятися на досягнутому, а здобувати все нові і нові знання та використовувати здобуте на розвиток свого міста та країни.

На свято «Талант-2016» був запрошений директор Вінницького

міжрегіонального вищого професійного училища Дмитрик Олександр Дмитрович разом з ученицями Сорочинською Маргаритою та Фурман Світланою, які зайняли призові місця в міській та обласній олімпіадах з інформаційних технологій та нагороджені грошовими преміями.

Також варто відмітити, що до олімпіади учениці готувалися під керівництвом викладача спецдисциплін Фурман Алли Володимирівни.

На останок, хотілося б побажати всім учням нашого навчального закладу наполегливості, терпіння, працьовитості. Щоб знання давалися вам вільно і легко, і щоб ви змогли себе реалізувати в подальшому житті!

Корженко С.Г., заступник директора з навчальної роботи

Учениці групи № 29 після нагородження

БІЗНЕС ТА ОСВІТА СЬОГОДНІ

Закінчення. Початок на стор. 1

Цілком закономірно, що система ПТО потребує реформування з обов'язковою оптимізацією мережі ПТНЗ, але в жодному разі не повинна бути знищеною. Наміри передачі ПТНЗ на фінансування до місцевих органів самоврядування разом із майновим комплексом призведуть до руйнації ПТО та розбазарювання майна, що є неприйнятним та вкрай неправильним. Це суперечить Конституційним вимогам щодо отримання первинної професійної освіти за державні кошти.

Виникає питання: куди подіти майже 300 тис. підлітків, віком від 15 до 18 років, що потребують, у більшості випадків, соціальної підтримки. Сьогодні альтернативи навчальному процесу ПТНЗ немає. Ніяка інша школа не в змозі дати в комплексі кваліфікації на належному рівні, сформувані свідомість, виховати

гідність та соціально захистити молоду людину.

Статистика свідчить, що на одного випускника ПТНЗ припадає 16 випускників вищої школи. Вміння та знання – це речі не зовсім тотожні. Роботодавці цікавлять, у першу чергу, той, хто вміє; а оволодіваючи професійними навиками, учні водночас здобуватимуть і теоретичні знання.

Здобута робітничая професія може стати основою для здобуття спеціальності інженера, будівельника, агронома і, в кінцевому результаті, – успішного організатора виробництва та бізнесу.

Чи є можливість сьогодні виправити ситуацію?

Тільки виважений, продуманий, збалансований підхід як на державному рівні, так і на взаємовигідних паритетних умовах, може забезпечити співпрацю освіти та бізнесу.

Ми повинні бути не байдужими до майбутнього України. Обов'язково настане економічне зростання і саме від нас залежить, як швидко та продуктивно відбудуться ці зміни. Враховуючи важливість зазначеного питання, без інтеграції освіти та бізнесу відродження робітничого потенціалу держави неможливе.

Отже, для позитивного розв'язання питання взаємодії ПТНЗ та роботодавців у сучасних умовах необхідно:

- створити чіткий механізм взаємозв'язку ринку освітніх послуг і ринку праці;

- встановити відповідність обсягів і структури підготовки кваліфікованих робітників у ПТНЗ із врахуванням соціального статусу молоді;

- забезпечити участь фахівців підприємств, установ, організацій у роботі творчих груп із удосконалення програм навчання, розробки, апробації та впровадження державних стандартів ПТО;

- налагодити ділове ефективне партнер-

ство між підприємствами, організаціями, установами та ПТНЗ щодо цільової підготовки робітничих кадрів;

- спільно втілювати в життя різноманітні проекти, які б піднімали престиж професій;

- розробити механізм спрощеного оподаткування роботодавців, які співпрацюють із ПТНЗ.

Отже, встановлення тісних координаційних зв'язків між навчальними закладами і роботодавцями – це правильний шлях до вирішення проблем виходу із кризи всієї системи підготовки кадрів. Ефективність цієї співпраці очевидна: навчальні заклади отримують підтримку роботодавців, підприємства – висококваліфіковані кадри.

В цілому всі вищезазначені заходи сприятимуть відродженню робітничого потенціалу держави.

Дмитрик О.Д., директор ДПТНЗ «ВМВПУ»

Законність та правопорядок – гідна оцінка

Закінчення. Початок на стор. 1

«Після облаштування у хостелі ми приїхали до Палацу творчості учнів, у якому безпосередньо і проходили усі основні заходи у рамках проведення XIX Міжнародного конкурсу шкільних медіа. Проїшовши реєстрацію учасників конкурсу, ми мали декілька годин для того, щоб познайомитись з містом. Тут все і почалося... Гарний настрій, позитив і радість просто літали у повітрі, а посмішка не сходила з наших вуст. Миколаїв зустрів нас дуже тепло та сонячно, нам, звичайно ж, хотілось зробити якомога більше фотографій, захопивши у кадр усе й усіх. Не винятком став і депутат Миколаївської міської ради Кирило Горбуров, який залюбки зробив з нами селфі на пам'ять.

Близько 14:00 у холі Палацу творчості учнів відбулось відкриття Восьмого Всеукраїнського зльоту юнкорів «Засоби масової комунікації сьогодні і завтра», під час якого наше ВМВПУ нагородили дипломами лауреата XIX Міжнародного конкурсу шкільних медіа у номінаціях: «Кращий фоторепортаж», «Кращий телерепортаж» та «Краще Інтернет-видання».

Після вручення дипломів лауреата нам з Іриною Олегівною випала нагода відвідати майстер-клас «Професія зблизька: журналіст», який проводить журналіст-практик Валерій Горобець, секретар Національної спілки журналістів, головний редактор газети «Трудова слава» та майстер-клас для юнкорів «Україна медійна» від Бухтатого Олександра, Головного консультанта Головного департаменту Адміністрації Президента України, секретаря Національної спілки журналістів України, кандидата наук з державного управління. Під час участі у майстер-класах я почерпнула багато корисної та цікавої інформації і мала можливість поставити ті запитання, які мене хвилювали, саме професійним журналістам.»

Жила Тетяна, учениця групи №10

Тим часом, поки Ірина Олегівна разом із Тетяною відвідували майстер-класи, я мала можливість взяти участь у VI Науково-педагогічній конференції «Україна медійна: на порозі інформаційної революції», на якій були присутні

Гліб Головченко, директор XIX Міжнародного конкурсу шкільних медіа, директор Коледжу преси та телебачення, голова Миколаївської обласної громадської організації «Миколаївський прес-клуб», президент Асоціації молодіжної преси України, секретар Національної спілки журналістів України, радник міського голови м. Миколаєва, кандидат педагогічних наук, Олександр Бухтатий, Головний консультант Головного департаменту Адміністрації Президента України, Віталій Жугай, директор «Центру підтримки журналістів», Катерина Толокольнікова, оглядачка порталу «Детектор медіа».

Як тільки завершилась конференція, справжнім надзвичайно приємним заходом стало представлення своєї творчості Членом Національної спілки письменників України та Всеукраїнської літературної асоціації «Конгрес літераторів України», авторкою 4-х книг Юлією Бережко-Камінською. Пое-теса настільки проникливо, чуттєво та щиро читала свої вірші, що дух перехоплювало, хотілося слухати і слухати!

29 квітня 2016 року – знаменний день, той самий день, на який ми чекали цілий рік, день урочистої церемонії нагородження переможців XIX Міжнародного конкурсу шкільних медіа.

«Другий день конкурсу почався із зустрічі юнкорів з Головою обласної ради Москаленко Вікторією Вікторівною у залі засідань депутатів Миколаївської обласної ради, яка привітала усіх учасників конкурсу.

Після цієї зустрічі мені особисто була надана можливість зустрітись з Сенкевичем Олександром Федоровичем – міським головою Миколаєва.

Зустріч відбулася в міській раді, де мені випала нагода поставити запитання про необхідність існування професійно-технічних навчальних закладів в Україні. На що Олександр Федорович дав мені ствердну відповідь: «Професійно-технічна освіта є невід'ємною галуззю освіти України.»

Жила Тетяна, учениця групи №10

Так, як для юнкорів була організована зустріч із міським головою, для керівників був організований майстер-клас на тему: «Створення портфоліо учнів», під час якого ми попо-

внили свої знання зі створення сайту за допомогою додатку Google Sites та спробували влаштувати вебінар завдяки чудовій тренерці Антоніні Букач.

«Після відвіданих майстер-класів було важко уявити, що найбільш вражаюче ще попереду. Найяскравішим і надзвичайно незабутнім заходом стала, звичайно ж, церемонія нагородження, куди усіх юнкорів та керівників команд доставили на зіркових авто. Лімузин, червона доріжка, фото- та відеокамери, інтерв'ю, оркестр – усе було по-справжньому й усе було для нас.

Організатори конкурсу та гості церемонії вручили дипломи переможцям та побажали юнкорам подальших успіхів, перемог та розвитку на журналістській ниві. Уся атмосфера, все те, що відбувалось, давало відчуття всім присутнім, того, що робота проведена не дарма, що кожен учасник відзначений своєю нагородою. Нас також не оминула нагорода. І цього річ газета «Молодіжний вісник» отримала перемогу в номінації «Висвітлення теми законності та правопорядку» (за підтримки Міністерства внутрішніх справ України) XIX Міжнародного конкурсу шкільних медіа. Нам, як представникам редколегії, вручили диплом переможця, статуетку та цінні подарунки. Хочу подякувати всім тим, хто організував це свято і тим, хто захищає нас і наш мир, і завдяки кому це все стало взагалі можливим.»

Мельничук І.О., майстер в/н

29 квітня 2016 року о 19:44 з 3 колії II платформи рушив потяг сполученням «Миколаїв-Київ». Втомлені, але щасливі, з нагородою в руках повертались ми до Вінниці. Ми вже з нетерпінням чекаємо на ювілейний XX Міжнародний конкурс шкільних медіа.

Хочемо подякувати усьому нашому колективу за щоденну сумлінну працю та побажати усім здоров'я, сил та натхнення, творчих і креативних ідей та незламності духу!

Коломійчук Н.Ю., майстер в/н

БОРЮСЯ ЗА ТЕБЕ, УКРАЇНО!

Листопад... І, дійсно, листя падає і падає. Я дивлюся у вікно своєї кімнати. Якось несамоविта жовто-багряна заметіль зривається з верхівки старого клена, що росте попід моїм вікном. Я бачу, що з кожним поривом вітру листочків стає дедалі менше.

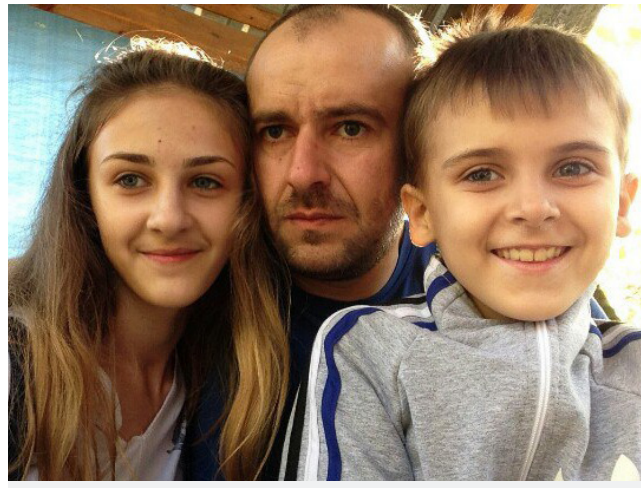
Мені здається, що вони до останнього щосили тримаються за гілочку, яка пов'язувала їх з життям, сонцем, дружнім зеленим буянням. На кроні залишається останній листочок. Він тріпоче, відчайдушно хапається за гілочку життя, ніби шукаючи порятунку, тулиться до неї, обіймаючи своїм багрянцем. І я ловлю себе на думці, що він, такий маленький і беззахисний, бореться, бореться за життя. Всупереч усьому.

Донедавна зміст поняття «жити – значить боротися» мною якось не зовсім усвідомлювався. Але донедавна... До листопада 2014 року.

Був звичайний день. Я повернулася зі школи. Вдома стояла якась незвично-гнітюча тиша. На кухні, за горнятком кави, сиділи мої батьки. Обличчя у них були невеселі, на чомусь зосереджені. Але, як завжди, вони мені привітно усміхнулися, спитавши, як справи у школі. Десь на рівні підсвідомості я відчувала: «Трапилось щось лихе, і тато з мамою це від мене приховують». На моє наполегливе запитання: «Що ж таки трапилось?», мама відповіла, що тато через три дні поїде до Києва у відрядження. Але голос її чомусь зривався і тремтів. Вона відвертала від мене погляд, але я помітила, що очі в неї сумні і заплакані. І знову ж, на рівні підсвідомості, я відчула, що не про відрядження до Києва іде мова. З новин радіо і телебачення я знала, що діється в країні, що триває чергова хвиля мобілізації, і що мій тато, військовий зв'язківець, міг бути призваний до війська. Я ще тоді не знала, що в зону АТО він іде добровольцем. Через три дні ми всією родиною проводжали тата в зону АТО. Всі старалися приховувати біль і сльози розлуки, бути веселими і усміхненими. Прощаючись, тато сказав, що іде боронити нас, свою родину, нашу Україну, і, пригорнувши до себе мене і двох моїх молодших братиків, промовив, що дуже сподівається, що ми йому в цьому допоможемо. Наймолодший, Богдан, наївно запитав: «А як ми можемо

тобі допомогти, тату? Ми ж іще маленькі, і нас не візьмуть в армію». «Але ж боронити Україну, синку, можна без танків і кулеметів. Слухайся маму, виховательку, гарно поведься, будь чемним, поважай старших – ось твоя зброя», – відповів батько.

Я стояла, слухала це, і у свої чотирнадцять років розуміла, що зараз, як ніколи, життя робить мене і моїх братиків борцями за Україну тут, де ми залишаємося: в рідній домівці, у дитячому садочку, у школі, в училищі, куди я збиралася вступати, в колі друзів. І ще я розуміла, що боротьба ця не повинна бути показною, у вигляді промовляння гарних слів про

Коли ми разом, – ми щасливі!

патріотизм, про любов до України, і не зводиться до носіння вишиванки як данини моді, а не прояву патріотизму. Раніше я ніколи не замислювалася над тим, чи можна вважати себе патріоткою. Просто цікавилася історією своєї країни, рідного міста Вінниці, любила читати твори українських класиків, слухати українські пісні, як народні, так і естрадні, намагалася розмовляти чистою українською мовою, без суржику, любила стежину понад ставком, яка вела до оселі моєї бабусі, духмяні пироги, вареники з вишнями, запашний козацький куліш та інші українські частування. Все це я любила і люблю, і не усвідомлювала тоді, що це була моя маленька, непоказна бо-

ротьба за Україну.

Коли ж тато опинився на передовій, в самому її пеклі – під Донецьким аеропортом – і став одним із тих, кого за мужність і незламність охрестили кіборгами, я з гордістю усвідомила себе його частинкою. І не тільки як донька кіборга з позивним «Добрий», але і як проста українка, громадянка, чия держава в небезпеці. Я жадібно ловила кожну вісточку з передової у випусках новин, не пропускала жодного випуску проекту «Воєнний щоденник», затамувавши подих, стежила за героїчною обороною Донецького аеропорту, який став символом нашої нескореності. І не тільки тому, що там був мій тато. Там були його бойові побратими, люди незламної сили волі і духу. Мою душу переповнювали неймовірні почуття. Страх за тата поєднувався з почуттям гордості за нього і за його побратимів. Відтоді кожен прожитий день став для мене боротьбою – боротьбою за Україну. Дивом уцілівши, повернувшись з зони АТО мій тато. Я вступила до професійного училища, бо першочергово хочу здобути робітничу професію. Мене не приваблюють перспективи поневірянь в якості заробітчани в інших країнах. Хочу знайти своє місце в житті саме в Україні. Старанно вчуся, виробляю активну життєву позицію, свідомо ідучи до своєї мети. Кожен ранок, коли перед початком занять в училищі лунає гімн України, відчуваю неймовірне емоційно-патріотичне піднесення, яке надихає на щоденну непоказну, але свідому боротьбу за Україну: опанувати нові знання, бути вимогливою до себе, бути ввічливою і доброзичливою по відношенню до інших, старанно виконувати громадські доручення, а головне – не бути байдужою до всього, що відбувається в житті училища, країни. Я – у складі студентської молоді, яка долучається до волонтерського руху, беручи участь у акціях «Зігрій солдата», «Допоможи врятувати життя», «Еліксир перемоги». Прекрасно усвідомлюю, що я – лише часточка великої української нації, яка бореться за становлення своєї держави, її європейського вибору. Тому борюся за право жити в Україні. Борюся за право бути гідною європейського вибору українців. Я люблю Україну, вболіваю за Україну, молюся за Україну.

Тютюнник Аліна, учениця групи №10

Корисно знати

ЩО ТАКЕ ДРУЖБА?

Ми, учні групи №39, зацікавились цим для нас досить нелегким і водночас таким важливим питанням. Як відомо, існують різні види дружби: між народами різних країн світу, між поколіннями, між однолітками, між дівчиною і хлопцем. Це чудово, коли люди поєднуються назавжди нерозривним зв'язком. І де б ти не був, ти завжди відчуєш надійне плече друга, відчуєш його підтримку, допомогу. Найстрашніше в людському житті – втратити друга, якого ти знав і якому довіряв. І якщо твій друг раптом опиниться в біді, ти, не роздумуючи ні хвилини, прийдеш йому на допомогу.

Учнівський колектив нашої групи розділився в думках стосовно поняття дружби. На мою думку, дружба – це вияв людського життя. Знаєте, лише людина вміє товаришувати, співчувати, розраджувати. Питання полягає тільки в тому, чи вдається їй це робити по-справжньому, щиро, від усієї душі. Якщо так, то цю людину можна назвати справді щасливою. Кажуть, справжня дружба не знає кордонів, обмежень у відстані, у віці. Уміння радіти з успіху інших, підтримувати, розраджувати, допомагати, розуміти – ось що таке дружба по-справжньому. І ще я хочу сказати, що товариш і друг – це не одне й те саме. Товаришів може бути багато, а справжніх друг – лише один.

Гаврилюк Богдан доводить, що дружба – це взаємна симпатія людей на основі спільних інтересів, рис характеру і особистих вигод. Дружба об'єднує між собою людей для виконання спільних завдань і досягнення вищих цілей. Богдан часто розповідає про свого найкращого друга. Його кличуть Ромчиком. Він достатньо цікава й унікальна особистість. Його друг спокійний, урівноважений, але інколи його неможливо зупинити в його починаннях. Разом з Ромчиком Богдан любить їздити на велосипедах, грати в комп'ютерні ігри, їсти піцу.

Гудемчук Владислав стверджує, що йому дійсно пощастило з найкращим другом. Найкращий друг – це Діма Березнюк, з яким вони навчалися в школі та продовжують навчан-

Запорука нашої перемоги – наша дружба

ня у нашому училищі у цій групі. На його думку, дружба – це підтримка, і розуміння того, що можеш покластись на людину у будь-який час. Владислав з Дмитром підтримують здоровий спосіб життя та кажуть «Ні» поганим звичкам!

Вільний час вони намагаються проводити цікаво: відвідують спортивну залу, займаються гандболом та ремонтують мопеди.

Козаченко Вадим вважає, що дружба – найпрекрасніше, що може тільки бути в житті будь-якої людини. У Вадима є кілька хороших та надійних друзів, і він дуже щасливий з цього приводу. Коли йому іноді буває сумно чи просто самотньо, він може зателефонувати до будь-кого з них, і вони довго-довго розмовляють, жартують або й сперечаються стосовно тих чи інших питань... На душі одразу ж стає легше.

Це справжнє багатство – мати таких друзів, які розуміють тебе, розділяють твої думки, інтереси та уподобання. Так чудово проводити свій вільний час разом із друзями! Можна зустрітися, прогулятися вулицями рідного міста. А можна про-

сто поспілкуватися, поговорити про різноманітні новинки зі сфери музики.

Жарковський Антон розповідає, що дружба багато на що здатна.

Вона може творити справжні дива. І якщо більше людей матимуть добрих друзів, то світ стане набагато кращим і яскравішим, на всій планеті запанують мир та злагода. Йому дуже шкода тих людей, котрі не мають справжнього і відданого друга. Їм ні з ким ділити своє горе чи радість, ні з ким порадитися у скрутну хвилину.

Отже, дружба – найпрекрасніше, що може тільки бути в житті будь-якої людини. І давайте доводити, що ми справжні друзі не словами, а на ділі...

**Матеріал підготували:
учень групи №39 Іваніщев Я., викладач
іноземної мови
Баланда Т.М.**

МАЙБУТНІ ПРОФЕСІОНАЛИ

Правильно кажуть, що, якщо людина талановита, то талант у неї багатогранний. Однак, вона повинна ще зуміти розвинути в собі всі ці дарування, відшліфувати свої здібності і правильно скористатися ними з користю для себе і для людей.

Алі Апшерон

Кожна людина народжується талановитою – із зернятком у руці та Божою іскрою у серці. Тільки треба знайти поле, де це зерно найкраще проросте, та людину, яка допоможе роздмухати Богом дану іскорку у полум'я. Талант може проявитися в різних сферах людської діяльності – в галузях музики, літератури, природничих наук, техніки, спорту, в організаторській і педагогічній діяльності, в різноманітних видах виробництва. Тож завдання батьків, вихователів, педагогів – допомогти молодій людині розвинути свій дар, скористатися своєю унікальністю з користю для себе та навколишніх. Саме в цьому вбачаю я своє покликання – об'єднати учнів навколо спільної справи, зацікавити, запалити нею, показати, що кулінарія – це не ремесло, а мистецтво, справа творча, здатна принести ні з чим незрівнянне задоволення.

І різноманітні заходи, в яких брали участь учні протягом року, тому підтвердження. Так, справжнім ярмарком таланів

став захід «А нумо, кухарята!», який відбувся в рамках Декади кухарів. Прагнучи віддати частку свого душевного тепла та

оточити турботою наших воїнів-захисників, готували для них смачні домашні страви. Насичено та з користю провели ми й День Європи, навчаючи усіх бажаючих техніці розпису медового пряника.

Ще один яскравий спогад цього навчального року – майстер-класи, проведені нами в ТЦ «Метро».

А взагалі, вчити інших – непроста справа, адже потребує майстерності, насамперед, від того, хто вчить. Але відчуття задоволення від якісної роботи, емоційна віддача аудиторії – то найкраща винагорода. Нехай попереду ще багато нескорених вершин, безліч премудростей, які учням доведеться досягнути на шляху від робітника до справжнього майстра своєї справи. Я вірю, що їхня наполегливість, активність, любов до обраної справи, прагнення до самореалізації перетворять природні здібності на справжній талант, допоможуть стати щасливими та успішними.

Танасієнко Г.А.,

майстер виробничого навчання

Шлях від робітника до справжнього майстра своєї справи

МОЛОДИЙ ТАЛАНТ УКРАЇНИ!

Цінність не в матеріалі, а в тому, яким його побачать люди...

Вінницьке «МВПУ» - це місце, повне різносторонніх особистостей: розумних, креативних, талановитих. Кожна група сповнена талантів. Не є винятком і моя, 39 група. У нашій групі є і співаки, і художники, і різьб'ярі, і ковалі, тобто люди, які так чи інакше пов'язані з мистецтвом.

Я хочу розповісти про свого одногрупника, Юрківського Андрія. Він володіє дивовижним хистом до різьби по дереву та кування металу. Ще у сьомому класі він зрозумів, що має якісь здібності до обробки різноманітних матеріалів. Андрій кує чудові вироби з металу. Вони займали призові місця на районних виставках. Також ми змогли познайомитися з виробами Андрія на виставці-конкурсі декоративно-ужиткового та образотворчого мистецтва «Знай і люби свій край». Ми побачили, що художня ковка з металу, якою займається наш одноліток, може відтворювати красу природи!

Андрій бере активну участь у житті групи та училища. Він підтримує фізичну форму колективу та є фізоргом нашої групи. Хлопець є душею компанії та просто веселим юнаком.

Дуже добре, що в нашому училищі є люди, які стараються проявити свої здібності, виділити своє ім'я на тлі роду. Адже поки такі люди є, світ буде розвиватися, вдосконалюватися. Покликання Андрія дозволяє йому змінювати і себе, і життя навколо на краще!

Іваніщев Ярослав, учень групи №39

МІЙ ПРОФЕСІЙНИЙ ВИБІР

У п'ятнадцять-сімнадцять років важливо обрати ту, неповторну професію, якій потім присвятиш довгі роки життя, будеш удосконалювати свою майстерність.

У 2010 році я вступив до училища навчатися за професію «Електромеханік з ремонту та обслуговування лічильно-обчислювальних машин». Училище... Скільки незабутніх років я провів у училищі! Роки проведені в рідному училищі запам'ятаються на все моє життя. Училище – наш другий дім. І кожен з нас мріє, щоб у цьому домі тепло і затишно, надійно і спокійно. Цей затишок в училищі створюють директор, педагогічні працівники, учні.

Навчаючись в училищі, я часто думав про своє майбутнє: яке воно буде? Якій справі присвятити себе? Кілька років мені було важко відповісти на це питання. З плином часу я багато разів змінював рішення з приводу того, в якій галузі науки чи виробництва мені спеціалізуватися. На III курсі навчання в училищі нарешті усвідомив, що хочу бути військовим. На моє рішення вплинуло і навчання в училищі.

І ось я курсант III курсу Харківського інституту танкових військ. Скажу одразу, що

знання, набуті мною в училищі, значно мені допомогли.

У січні 2016 року я вирішив відвідати своє рідне училище, свого улюбленого класного керівника Колісник К.В. Відвідавши училище через 3 роки після мого випуску, був приємно вражений змінами, які відбулися в ньому за такий короткий термін. Мій класний керівник давно запрошувала мене відвідати її групу, щоб розповісти про своє життя після випуску. Ідучи на зустріч з групою №35, яка навчається на III курсі, я вирішив розповісти про свій інститут, про особливості та переваги навчання в ньому.

Військова справа загартує в людині високу відповідальність, кує справжній чоловічий характер, вдосконалює фізичний стан та навички з оволодіння зброєю та техніки, формує дисциплінованість, вимагає знання законів та різних нормативно-правових актів. Взагалі, сучасний військовий повинен бути взірцем!

Сподіваюсь, що саме у ролі професійного військового я зможу принести найбільшу користь Україні!

Базелюк Олег, випускник 2012 р., групи №30

ДЛЯ ЧОГО ПОТРІБНА ПРОФЕСІЯ?

Професійне навчання має непогані перспективи, тому багато хто вибирає саме його. Основний плюс - це швидке отримання професії та можливість заробити собі на життя. Заради чого, власне, ми і навчаємося. Навіщо швидко опанувати якусь професію? Для того, щоб увійти у доросле життя і добитися бажаного.

Багато молодих людей рано створюють сім'ю, яку потрібно прогодувати, і якщо не навчитися чогось і не працювати, то доведеться б сидіти на шиї у батьків з усім сімейством, поки отримуєте вищу освіту. Біда ще в тому, що ніхто не гарантує, що ви знайдете місце, де працювати після здобуття вищої освіти.

Чим допоможе професійна освіта? Ось, наприклад, поламався пристрій, а його треба ремонтувати, це можна зробити власноруч. Мова про те, що знання професії може допомогти не тільки в роботі, а ще й в особистому житті. Ви можете самі зробити те, за що за інших обставин доведеться б заплатити, і це, власне, дуже навіть добре. Ви отримуєте відразу добре виконану роботу, як для себе, та економію, що не доведеться за це комусь за-

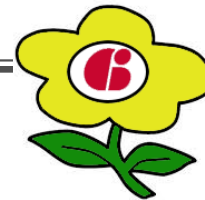
платити.

Чи варто говорити про те, що на етапі отримання професійних навичок все, власне, і завершилося? Ось це, навряд чи. Адже завжди можна продовжити навчання і поліпшити свою кваліфікацію. Часто трапляється так, що через деякий час люди йдуть на підвищення кваліфікації, для того, щоб підняти свій заробіток і для кар'єрного зростання. Не можна сказати, що отримання професії знищує просування професійними сходами, навпаки, це хороша мотивація піти далі.

Здобуття професії – це не кінець, завжди можна цю професію помінати на іншу, вивчатися знову, при цьому раніше отримані знання залишаться при вас. Деякі не йдуть в професійне навчання тому, що вважають, що рано ще зробити правильний вибір професії. Справа в тому, що помилитися можна завжди, навіть пізніше, але головне мати можливість це виправити, щоб життя не стало суцільною помилкою.

А отримані знання завжди в житті допоможуть чогось досягти.

Кандибальський А.В., класний керівник випускної групи №4

ДЕНЬ ПЕРЕМОГИ

Схилися над могилами солдатів

М.Познанська

Преловська О.Л.,
майстер в/н

День
перемоги над нацизмом у Другій
світовій війні, День перемоги, День
пам'яті та примирення – 9 травня..

Війна залишає по собі незникаючий слід у пам'яті людей на цілі тисячоліття! З року в рік уся Україна у цей День пишається своїми героями, які вистояли у страшному бою та вибороли ПЕРЕМОГУ!

«Молодіжний вісник» ніколи не залишається осторонь від висвітлення таких глобальних та суспільно важливих проблем. Нам теж є ЩО сказати!

Чи варто, на Вашу думку, святкувати сьогодні День Перемоги?

Жила Н.П., завідувача бібліотекою

Сьогодні, коли на Сході країни тривають воєнні дії, ми розуміємо, що найбільша цінність для держави вцілому і для кожного з нас – це мирне життя.

Кожного року 9-го травня ми святкуємо День Перемоги над нацизмом у Другій світовій війні. Це велике свято нашого народу. Ми повинні шанувати пам'ять про тих, хто в різні історичні періоди ціною власного життя захищав свою Батьківщину, бути безмежно вдячними кожному учаснику Другої світової війни за мужність та патріотизм, героїзм та стійкість, проявлені у боротьбі з ворогом. Це вони – солдати Перемоги – вистояли і відвоювали нашу землю. Вони – наша гордість, совість і приклад у сьогоднішній важкий час.

Що, на Вашу думку, молодь сьогодні знає про Велику Вітчизняну війну? Як Ви вважаєте, чому війна може навчити людину?

Багато десятиліть минуло з того часу, як закінчилась Велика Вітчизняна війна. Сучасна молодь навіть уявити не може усіх жахів війни: страждання, розлука, голод, смерть близьких людей. Вітчизняна війна проти німецько-фашистських загарбників забрала понад 50 млн. життів. Для українського народу ця війна була боротьбою за право на вільне життя, за рідну землю, за гідне майбутнє, проти жорстокого, підступного ворога, який намагався перетворити слов'ян та інші народи на рабів, на «нижчі» раси.

Молодь про Велику Вітчизняну війну знає з розповідей свідків чи учасників історичних подій того часу, яких, на жаль, щороку стає усе менше.

Наш обов'язок навчити наступні покоління думати й робити висновки, цінувати та берегти мир, незважаючи на ворожнечу, яка існує у сучасному світі.

Чи знаєте Ви ветеранів свого рідного краю?

Вінярська В.В.,
майстер в/н

Війна завжди починається раптово, хоча через покоління для істориків вона здається неминучою. У 1941 році почалася найстрашніша, найближча, найдорожча – Друга світова війна.

Багато ветеранів, які брали участь у цій війні, на жаль, вже немає з нами, проте вони

завжди будуть в наших серцях та пам'яті. У Другій світовій війні загинув мій прадідусь Карнаух Денис Савович. Воював та отримав багато нагород дідусь Лаврик Іван Федорович. Бабуся Боровська Антоніна Денисівна – дитина війни.

Страшна статистика війни не повинна дати забути наших ветеранів. Завдяки їм ми живемо та працюємо, і можемо насолоджуватися життям. Низький уклін нашим ветеранам та довгих років життя!

Чи варто пам'ятати героїв нашої Батьківщини?

Дорогу ціну заплатив український народ у найстрашнішій війні 1941-1945 р.р. Не зникне в пам'яті людській, не піде в забуття великий подвиг і велика трагедія нашого народу – його битва і його перемога над запеклим ворогом.

Нелегке сьогодні не може заступити радості приходу весни, а разом з нею і Дня Перемоги. Цей день назавжди залишиться для нас затьмареним від гіркоти втрат і осяяний сонцем великої Перемоги. Його наближали, як могли, люди, яким було надзвичайно нелегко в ті воєнні літа і яким найважче сьогодні.

У довічному боргу наше покоління і перед тими ветеранами війни, кому пощастило пройти через те пекло битв і дожити до світлого Дня Перемоги. Все менше їх залишається у життєвому строю. Даються взнаки і опалена війною молодість, сирі окопи і бліндажі, голод і холод, хвороби і рани. Їхні груди вкриті нагородами, а на скронях виблискує сивина.

Наша молодь нині глибоко розуміє ціну мирного сьогодні, оскільки Україна і зараз боронить свої рубежі від нових окупантів. І тепер гинуть наші брати, сини і батьки, щоб ми жили, працювали і навчалися під мирним і вільним небом нашої рідної України.

«Тепер по поводу наших отношений с Украиной. Я позволю с вами не согласиться, когда вы сейчас сказали, что если бы мы были разделены, мы не победили бы в войне. Мы все равно победили бы, потому что мы страна победителей» – саме так висловився Володимир Путін на відповідь одного із журналістів.

Як би Ви прокоментували таке твердження?

Бережок С.М.,
викладач спецдисциплін

Така заява лідера «країни переможців» в мене нічого крім обурення не викликає. Путін сьогодні хоче контролювати минуле і сучасне, вдаючись до фальсифікації фактів та подій. А мав би знати, що історія не знає умовного способу, і таку «історичну правду» можна нав'язати лише тим, хто не вчить і не знає історії.

А встановити істину можна на основі історичних фактів та історичного аналізу.

Він «не знає» про те, що в Червоній армії воювало близько 7 мільйонів українців і кожен третій військовослужбовець діючої армії був з України. Путін «забув», якою була частка українців у керівному складі Червоної армії та у військах 1-4-го Українських фронтів, а це – 60-80%.

Путін замовчує, що з України на схід було евакуйовано 550 найбільших промислових підприємств і після війни вони там і залишилися.

Нарешті, це аморально щодо пам'яті 13 млн. загиблих українців, які ціною свого героїзму під Києвом, Одесою, Севастополем стримували наступ і відтягували на себе третю частину сил фашистів.

Путін «забув», «не знає», «не пам'ятає», але є ще пам'ять народу. Тому треба з історії робити правильні висновки і думати про майбутнє!

Громадський Роман,
учень групи №22

Якщо переглянути перебіг воєнних дій під час Другої світової війни, то можна побачити, що з усіх західних фронтів атакувала та приймала удар ворога саме Україна в той час, коли на східному фронті в бік Росії німці просуvalись без зупину. Якщо подивитись на кількість людей, які загинули у цій війні у співвідношенні до населення, то Україна, на превеликий жаль, займає перше місце.

Я не хочу говорити про людей, які загинули, в цифрах, тому що це дикість, і взагалі не розумію, як зараз можна говорити про те, що Росія сама виграла б цю війну, якщо кожна країна тодішнього Радянського Союзу втратила ліву частку свого народу.

Наостанок хочеться додати, що 9-го травня ми не лише святкуємо перемогу, ми вшановуємо пам'ять воїнів-патріотів, які захищали нашу землю, та дякуємо усім, хто береже наш спокій сьогодні!

Ми пам'ятали, пам'ятаємо та будемо пам'ятати!

ДЕНЬ МАТЕРІ

У другу неділю травня, починаючи з 2000 року, українці святкують День матері. Цьогоріч, 8-го травня, ми дякували своїм найріднішим жінкам за те, що подарували нам життя, вклали у нас усю свою душу та сили, виховали нас ЛЮДЬМИ, виплекали нас та виплакали, недоспали не один десяток ночей та люблять нас, незважаючи ні на що!

«Молодіжний вісник» хоче привітати усіх матерів із цим святом та побажати Вам міцного здоров'я, сил, терпіння бездонну чашу та побільше слів подяки та любові від Ваших дітей!

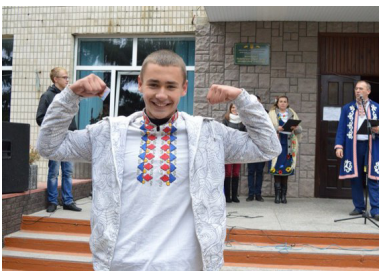
Яке значення для Вас має День матері? Як Ви вітаєте свою маму з таким святом?

Кушнарєнко Аліна, учениця групи №23

Мама – завжди перший помічник, який прийде на допомогу без вагань, вірний і мудрий порадник у всіх справах, мама – взірєць для наслідування того, як виховувати вже власних дітей. Насамперед хочу подякувати своїй мамі за моє життя, і за те, що завжди була і є незамінним помічником для мене. Перші хвороби, недоспані ночі, перші сиві волосини – це все, що їй доводилося терпіти через мене. Без батьків, а особливо без мами, світ стає жорстким і незрозумілим. Я вдячна своїй мамі за подароване мені життя, за безхмарне щасливе дитинство, за ту життєву мудрість, яку вона передала мені. Люблю тебе, мамо!

Лежепєков Ілля, учень групи №45

У цей день, у другу неділю травня, кожного року, я прокидаюся о 6 годині ранку, йду в квітковий магазин, купую там найкращі та найсвіжіші троянди, тому що ці квіти є улю-

бленими квітами моєї мами. Можливо, вже зараз для мами це не є великим сюрпризом, але їй завжди приємно, і щоразу я бачу на її очах сльози радості і щастя. Ці відчуття неможливо передати словами! Що цікаво, я завжди можу сказати слова вдячності своїй матері, але саме в цей день, її день, це робиться чомусь набагато легше і приємніше.

Чи святкують у вашій родині день матері? Як ти вважаєш, чи варто встановити це свято як державне?

Глинчук Вячеслав, учень групи №5

Дуже люблю свою маму! У День матері я ЗАВЖДИ вітаю її. Рідко дарую квіти, зазвичай солодощі, мама їх дуже любить. В цей день, і не тільки, ми повинні всі хоча б подякувати своїм матерям. Мама – це людина, яка завжди буде в нашому серці, як найрідніша. На рахунок того, чи варто зробити цей день державним, то я вважаю, що ні. Просто, не у всіх є матері, і тим, у кого їх немає, цей день у році буде приносити біль (хоча, навіть і не державне свято, День матері все одно приносить біль тим, хто назавжди обділений материнською любов'ю).

Бобик Владислав, учень групи №5

Ми вітаємо нашу маму всі разом, усією сім'єю. Ми даруємо їй квіти, готуємо сніданок, миємо посуд та робимо все-все, щоб показати наскільки вона для нас усіх дорога і незамінна! Я думаю, що цей день повинен приносити радість у кожному родині. Тому дуже добре, що його святкують у нашій країні, адже мама для нас – найважливіша, вона завжди поруч і готова нам допомогти навіть в найтяжчу для себе хвилину.

Це прекрасне свято, яке дозволяє всім людям в черговий раз подбати про своїх матерів, згадати все те хороше і добре, що вони для нас роблять і сказати їм всі слова вдячності, на які вони заслуговують. На жаль, не всі знають і пам'ятають про цей день, тому статус державності допоміг би вирішити цю проблему і дозволити дійсно всім дітям привітати своїх мам!

Кухарчук Дмитро, учень групи №5

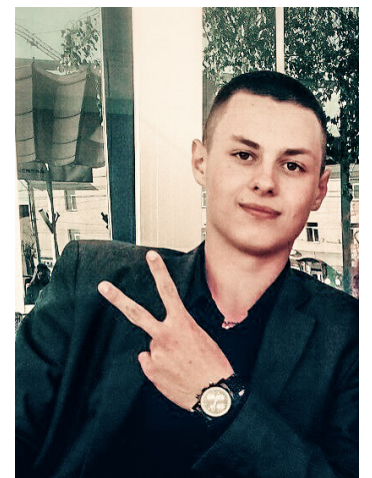

У нашому житті буде багато друзів, багато цікавих людей, але мама є і залишиться найважливішою людиною у житті кожного. Щоб не сталося, тільки мама нас посправжньому зрозуміє і підтримає. Тому я дуже вдячний, що є такий день, в який я можу в черговий раз виразити мамі свою любов, відданість та повагу.

У нас в сім'ї День матері, як такий, не святкують. Ми всі про нього знаємо, звичайно, вітаємо всі разом маму, допомагаємо їй по господарству, можливо, забираємо на себе більше її хатніх обов'язків. Адже, для того, щоб сказати мамі, як я її люблю, мені не

потрібен спеціальний день у році, я це можу робити кожного дня! Те ж саме можу сказати про батька чи маленького братика. Мама – це одна людина, яка віддає все своє життя заради своїх дітей, заради нас! То хіба важко говорити їй усе, за що ми їй дякуємо, що ми в ній цінуємо і чим пишаємося щодня?

Ігор Фадєєв, учень групи №6

**Мати, моя рідна мати,
Як багато пов'язано з тобою!
Як увечері кликала до хати
Та тепліше одягатись просила
ти зимою.
Як виховувала бути сильним,
Справедливим, чесним
та люб'язним.
Казала, що потрібно бути вільним,
А не думок своїх власних в'язнем.
Я знаю, що любиш ти мене,
І потрібно приклад з тебе брати.
Пам'ятай, що люблю я тебе...
Люблю... Моя рідна Мати.**

Не забувайте дякувати своїм батькам щодня, незважаючи на дату у календарі!

**Над матеріалом працювали
майстри в/н Коломійчук Н.Ю.
та Чухно А.В.**

Моє життя – мій вибір!

У кожного з нас весна досить часто асоціюється з періодом пробудження та цвітіння... За цвітом розвивається пуп'янок, а потім плід. Так, мабуть, і людина. Спочатку в дитинстві, юності вона випромінює яскравість, ніжний аромат весняних пахощів і своїм життям готується принести плід (плідну взаємодію, плідні напрацювання тощо). Але найголовніше на цьому етапі не відцвісти пустоцвітом: підготувати себе до дорослого, зрілого життя, сформувавши певні риси характеру, навички, вміння, використавши кожен життєву ситуацію для саморозвитку, самовдосконалення, суттєвих змін.

Так особистості народжують власні історії злетів і падінь...

Мені лишень сімнадцять... З дитинства захоплювалась, як усі дівчатка, бісероплетінням, малюванням, цікаво було танцювати та співати, проте я завжди мала велике бажання навчатись, щоб професійно підходити до вирішення важливих життєвих питань.

Так сталося із вибором навчального закладу. Про ДПТНЗ «Вінницьке міжрегіональне вище професійне училище» дізналась від своїх знайомих. Цей навчальний заклад має досить гарну репутацію як в області, так і за її межами через самовіддану працю колективу та потужну матеріально-технічну базу. Я прекрасно розуміла, що справжній професіонал повинен володіти високим рівнем знань, вмінням застосовувати їх на практиці та здатністю приймати

раціональні рішення у будь-яких непередбачуваних ситуаціях. І не помилилась. Саме тут мене мотивують виважено, сумлінно ставитись до навчання, цілеспрямовано оволодівати навичками з професії «Оператор телекомунікаційних послуг» і якісно виконувати свої обов'язки та доручення. В училищі відвідую кілька предметних гуртків, беру участь в олімпіадах та декадах. Як староста групи №18, я з цікавістю готую засідання активу групи, виступаю на учнівських зборах.

Я звикла до активної громадської діяльності, тому маю намір і надалі брати участь у різних заходах, проектах, щоб написати свою власну історію досягнень і реалізувати уже сьогодні все те, що можу.

Жорняк Яна, учениця групи №18

ЖИТТЯ

У фотографа незвичайна професія: він знаходить щось перш, ніж люди встигнуть це втратити.

Франк Карсон

Не складно навчитись натискати кнопки фотоапарату, крутити ручки і навіть виготовляти реактиви.

Набагато складніше навчитись бачити прекрасне. І, тим більше, зберегти його.

«Піймати» мить! Відобразити неймовірний світ, що знаходиться навколо нас. Те, чого ще не було мить назад, і не буде за мить. Подих вітру і шелест листя... Посмішка дитини та радість перемоги...

Ми спробували навчитись зберігати ці неповторні миті!

Ми працюємо не в одному стилі роботи або напрямку, а розкриваємо життя з різних боків. Звісно, наша робота сповнена спроб і помилок, але ми разом з учнями аналізуємо їх і стараємось не допускати в майбутньому. Адже, коли помиляємось, ми вчимося.!

Одна з відвідувачів гуртка фотодизайну «Життя в кадрі» поділилась своїми враженнями від першого року роботи.

Жила Тетяна:

- До вступу у наш навчальний заклад я дуже любила фотографувати. Робила безліч різних знімків, але не могла правильно побудувати композицію, підібрати потрібні кольори, зробити якісне фото і, врешті-решт, зробити коректну обробку. Не було такої людини, до якої я могла б звернутись за допомогою. Але зараз у нас з'явилась ціла команда однодумців, які дивляться на життя крізь об'єктив фотоапарату. Ми об'єдналися і створили проект, в якому шукали відповіді на всі наші запитання.

Ми спробували свої сили у конкурсі «Прес-весна на Дніпрових схилах» у номінації «Фоторепортаж». На першому поверсі училища була оформлена фотовиставка робіт учасників гуртка фотодизайну «Життя в кадрі».

Робота у колективі об'єднує. Між нами навіть з'являється

здорова конкуренція, адже кожен хоче зробити якнайкраще і щоб саме його роботу відзначили.

Ми дуже сподіваємось, що і на наступний рік зберемось тією ж командою. А також будемо дуже раді новим знайомствам та новим учасникам нашого дружнього колективу «Фотобджілок», до якого входять: Жила Тетяна, Павлюк Олексій, Цимбал Руслана, учні групи № 10, Кузьменков Іван, учень групи № 6, Заграбчук Євген, учень групи № 13, а також фоторедатори: Залюбовська Олена та Славінська Оксана, учениці групи №14.

До речі, колажі створені із робіт, які «фотобджілки» зробили на святі Студентська весна у рамках святкування Днів Європи в Україні та на IV обласному фестивалі технічної творчості.

Життя прекрасне! Тож поспішайте «зловити» кожну його мить!

Мельничук І.О., майстер в/н, Мельничук Л.В., викладач спецдисциплін

Всі фото ви можете переглянути за посиланням: vtpu.vn.ua/billboard/other/

В КАДРІ

ЖОДНА КАТЕГОРІЯ ГРОМАДЯН НЕ ПОВИННА ЗАЛИШИТИСЯ БЕЗ УВАГИ

Гадаю, що більшість людей зі мною погодяться, що Вінниця є одним з найкомфортніших міст для проживання в Україні. Невеликі вулиці, затишні житлові квартали, цікаві історичні пам'ятки, місця для розваг і відпочинку, дитячі майданчики тощо.

На мою думку, євроінтеграція України залишила позитивний слід у багатьох аспектах українського правління. Одним із них є поняття моральності. Якщо колись до маломобільних людей ставилися неприязно, а інколи навіть з острахом, то на сьогодні в Україні проводиться багато акцій, флешмобів, що змінюють стереотипи про такі категорії громадян.

Дорогою до навчання я часто їду з жінкою, яка є представницею маломобільних груп людей. Мені завжди було цікаво з нею познайомитись, але я соромився. Нарешті я наважився. Підійшов, представився та запитав, чи було б їй цікаво зі мною поспілкуватися. Вона люб'язно погодилась та додала, що дуже здивувалась. Я запитав про її захоплення, смаки.

Виявилось, що ми обоє полюбаємо поласувати морозивом. Потім я поцікавився, як вона пояснює водію, де їй потрібно виходити. Вона пояснила мені і далі розповіла, що дуже рада, що живе саме у Вінниці, адже в інших містах для маломобільних людей є дуже багато труднощів. Захопившись розмовою, жінка не помітила, як проїхала свою зупинку. Все ж вона сказала, що спілкування було того варте.

Приємно з перших вуст почути, що незважаючи на складний період в історії України, влада турбується про свій народ, приділяє увагу всім прошаркам населення. Я пишаюсь, що живу у такому високоморальному місті!

І взагалі, у Вінниці є багато організацій, які опікуються людьми з інвалідністю. Однією з них є ГО «Гармонія», керівницею якої є Раїса Панасюк. Вона, як ніхто, розуміє людей на візочках, бо і сама користується ним. Але те, наскільки вона успішна не тільки у Вінниці, а і далеко за її межами, вказує на те, що бажання допомогти іншим перемагає усі фізичні перешкоди. Парадоксально, але часто трапляється, що люди, які не мають особливих перепон, могли б досягти неабияких висот, проте через якісь суб'єктивні речі, лінгвістичні або ж занижену самооцінку вони губляться у натовпі і продовжують жити своїм сірим буденним життям.

Незважаючи на всі негаразди, що відбуваються навколо нас, людям з інвалідністю вкрай необхідна наша допомога, а головне – розуміння і визнання в суспільстві. Сподіваюся, що наша влада і ми самі не оминатимемо цієї категорії громадян і надалі підтримаємо і дамо їм можливість жити на нормальне життя без бар'єрів та стереотипів!

Глинчук Вячеслав, учень групи №5

ВІЙНА НЕСЕ ГОРЕ ВСІМ

Спалах, груд гільз відкрили відчайдушного солдата, немов покривалом останніх поглядів на життя... Дзвенять у вухах постріли, атмосфера метушні і падаючих автоматів... Всі ці страшні слова передають усе те, що коїться на бойових просторах в східних околицях України. Тисячі поранених, більше ніж сотні вбитих, дехто назавжди залишиться калікою, а хтось - переляканий або контужений жахливими буднями. Що ж насправді коїться, хто є винуватцем у смерті тисяч людей та чому страждають мирні жителі?

Війна – явище, яке змушує людей віддавати все, що у них є, аби втамувати інтереси державних «гризунів». І не важливо, які будуть жертви, головне, що стоїть на кону: статус, прихильність з боку «побратимів», слава чи надзвичайно великий гонорар. На території України відбувається гібридна війна. Тобто опонент веде війну із поєднанням принципово різних типів і способів ведення війни, які скоординовано застосовуються задля досягнення спільних цілей. Вона виявляє сильних і слабких, відданих і зрадників. Війна породжує доблесть і ненависть. Війна вчить вбивати і демонструє цінність життя. Війна забирає мільйони невинних, але виборює мільярдам інших право на існування. У ній ми бачимо ворогів, але й знаходимо союзників. У ній ми відчуваємо страх, але й зустрічаємо відвагу. Війни – це криваві плями в історії, але вони її творять. Війна нікому не потрібна, та до неї всі завжди готуються...

Від подій, які ми зараз спостерігаємо, нікому не може бути комфортно, адже потрапляє під приціл кожен, якщо не фізично, то морально. Війна не обирає собі особливу ціль, не дивиться на об'єкт: це дитина чи людина похилого віку, дорога вілла чи проста будівля. Під війну потрапляє кожен третій українець, адже удар приходиться на гаманець, на ціни, на тарифи. Знецінюється гривня в той час, коли зарплатня залишається без особливих змін, зростає безробіття, корупція. Хоч і створюються антикорупційні комісії і відбуваються певні зміни в поліції, суді, Верховній Раді, в нашій країні система «ринкових відносин» поки що не змінилася! Кошти, які пересилаються на АТО, не зрозуміло куди зникають і хто їх «прикарманює». То для чого весь цей концерт, в якому диригентами виступають можновладці? Заради чого помирають зовсім молоді хлопці, для чого мрії про гарне життя та безмежний круїз Європою? А от для чого: наша система давно уже прогнила зеленими банкнотами, котеджами та путівками на Балі. З нашої країни зібрали останні плоди терпіння ще тоді, коли був Майдан. Це стало останньою краплею, якою скористався противник і наніс удар з півдня нашої країни. В результаті: зруйновані села та міста, флора та фауна в деяких місцях знищена вщент, інфраструктура та культура присадибних ділянок «стерта з лиця землі», людське життя знецінено, а демографічна ситуація в Україні стає зовсім некерованою.

Туман в очах, усе розпливається. Крокує воїн між трупів, таких же безстрашних ангелів, як він. В руках конвульсії, а йому кричать: «Перемога, ми відвоювали своє!» Солдат в роздумах: «А за що ми взагалі воювали, за що проливали кров? За політичний конфлікт чи за чиїсь афери на тлі кровавих подій?» Війна – це найкривавіше зло, яке тільки може бути. Але і вона – підвладна. Якою б не була війна, та ненавидіти її ми не маємо права. Не вона заслуговує на ненависть, а ми самі, адже ми її породжуємо. А війна – це лише найважчий спосіб досягнення миру та всебічних переконань...

Смирчинський Артур, учень групи №5

СЛУЖИМО УКРАЇНСЬКОМУ НАРОДОВІ!

«Хто не пам'ятає свого минулого, той не вартий майбутнього». Ці слова вже давно стали афоризмом, бо хіба можна забути славне минуле наших пращурів, які вогнем і мечем, потом і кров'ю відвоювали власну волю, державність, самобутність, передавали з покоління в покоління через віки безцінний дар: рідну землю, мову, культуру!

Нашому народові є що ревно оберігати, є чим пишатися, а нам, учням, є з кого брати приклад.

Наш навчальний заклад став для нас осередком становлення громадянина – патріота України, готового брати на себе відповідальність розбудувати країну як суверенну, незалежну, демократичну, правову державу, забезпечувати її національну безпеку, сприяти єдності української нації та встановлення миру й злагоди у суспільстві.

В нашому училищі велика увага приділяється військово-патріотичному вихованню. Так, наприклад, в цьому році в училищі проходили змагання військово-патріотичної гри

«Сокіл» («Джура»), яка відбувалася в декілька етапів. Змагання відбувалися в такій послідовності: Стройовий впоряд (стройова підготовка) – виконання впорядових наказів та виконання маршової патріотичної пісні.

Фізична підготовка – учні демонстрували свої фізичні здібності.

Стрільба – змагалися зі стрільби з пневматичної гвинтівки.

Рятівник – змагалися з надання першої долікарської допомоги та елементів рятувальних робіт.

Гра «Відун» – інтелектуальні змагання з історії України доби козаччини, українських військових формувань різних епох, сучасних Збройних Сил України.

Учасниками гри «Сокіл» («Джура») були учні першого курсу училища. Треба було бачити, яким запальним вогнем горіли очі наших першокурсників, коли вони шикувалися, виконуючи стройові прийоми, як чітко та голосно промовляли свої ройові девізи, як гарно співали українських козацьких пісень. З початком змагань кожен з учасників конкурсу став більш дисциплінованим, відповідальним, намагаючись підтримати один одного, відстояти честь свого рою.

Подбала наша адміністрація і про нас – другокурсників. На завершення навчального курсу предмета «Захист Вітчизни» 18.05.2016 року на військовому стрільбищі військової частини 3008 в с. Тютки були проведені стрільби бойовими набоями з автомата Калашнікова, що включено в обов'язкову програму навчально-польових зборів.

На уроках Захисту Вітчизни ми розбирали і складали навчальний автомат, споряджали магазин па-

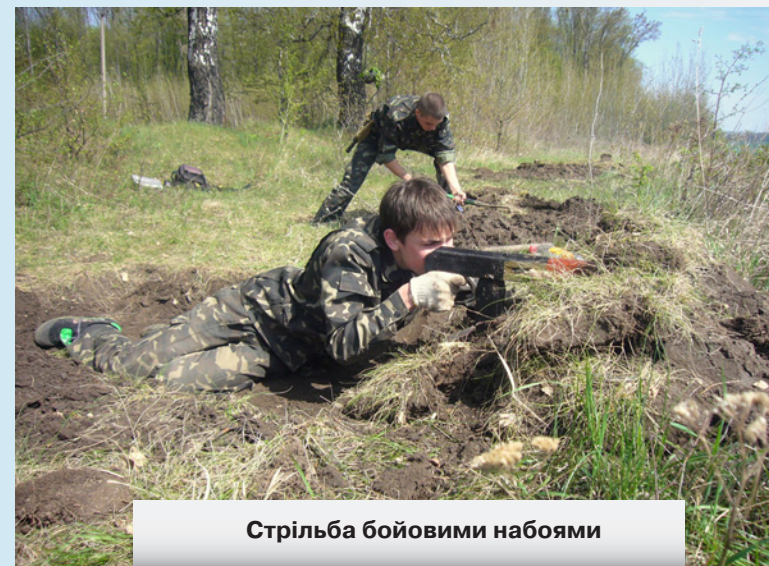
тронами, вчилися прицілюватися, визначали відстані до цілей тощо. А тут справжній бойовий автомат! Мрія кожного хлопця потримати в руках бойову зброю!

Емоції та враження переповнювали нас. Тож не можна передати які радісні і водночас серйозні обличчя були у наших юнаків, що усвідомили свою причетність до обов'язку військовослужбовця, зрозуміли наскільки нелегка та відповідальна ця справа.

Дякуємо нашим наставникам – викладачам «Захисту Вітчизни» Миронюку Б.В. та Тимошенко Є.С., що дали нам необхідні знання з питань військової служби, охорони здоров'я та цивільного захисту, що прищепили нам любов до Батьківщини, що дали нам відчути себе справжніми захисниками Вітчизни!

Ми гордо промовляємо: «Служимо українському народові!»

Марчук Денис, учень групи №6

Стрільба бойовими набоями

ЄВРОДЕСЕРТИ ВІД МАРІЇ

У стінах нашого навчального закладу з 11 по 13 травня 2016 року проводився майстер-клас креативним технологом кондитером України та Росії – Марією Монаховою по євродесертам.

Беручи участь у цьому майстер-класі, я дізналася багато цікавого, нового з приготування мусових тортів, те, з яких шарів вони складаються. Поповнила свої знання новими кондитерськими термінами: крустілант, конфі, глясаж, дакуаз, джоконда, ганаш та іншими... М.Монахова показала учасникам, як правильно користуватися силіконовими формами для тортів, як «упакувати» під глясаж (дзеркальна глазур) «медовик», «наполеон» або ж будь-який бісквітний торт, як готувати глясаж і покривати ним торт, як самостійно готувати велюр та велюрити торти недорогими побутовими фарбопультами, як користуватися харчовими барвниками для шоколаду та виготовляти оздоблення з нього.

Майстер в/н Прядун В.С. з технологом-кондитером України та Росії Монаховою М.

МОНАХОВОЇ

Учасники майстер-класу Марії Монахової

На майстер-класі учасниками було приготовлено 15 десертів та 6 видів дзеркального глясажу авторської розробки Марії Монахової, шоколадний велюр і макарунси.

Хочеться відмітити, що учасники цього майстер-класу були не лише з усіх кутків України (Харків, Кіровоград, Маріуполь, Коростень, Бар, Ніжин, Одеса...), а й з Гамбурга (Германія).

Майстер-клас був цікавий, повчальний та надзвичайно насичений. Усім, хто цікавиться кондитерською справою, рекомендую відвідати такого високого рівня навчання, не шкодуючи ні часу, а ні коштів. Адже, як говорить народне прислів'я: «Вік живи, вік навчайся».

Прядун В.С., майстер в/н

ШЛЯХ ДО УСПІХУ

Чесно кажучи, закінчуючи школу, я мріяла просто здобути якусь професію. Але коли я прийшла навчатись у ДПТНЗ «ВМВПУ» та дізналась, який рівень знань тут дають, які чудові викладачі та майстри виробничого навчання, я зрозуміла, що хочу набагато більше, ніж просто отримати диплом. Завдяки цікавим урокам, я загорілась бажанням отримувати все нові та нові знання.

І у мене з'явилась нова мета – стати дійсно професіоналом своєї справи. А в нашому училищі це цілком можливо, так, як вчителі намагаються дати максимум знань та із задоволенням діляться своїм досвідом. Також проводяться різноманітні професійні конкурси, майстер-класи, на яких можна не тільки навчитись чогось нового,

але ще й показати свої уміння.

Спочатку вагалась, чи зможу вчитись на такому рівні, щоб отримати диплом з відзнакою, але вчитись у цьому навчальному закладі настільки цікаво, що не потрібно нічого «зубрити», все і так дуже легко дається завдяки професіональності наших вчителів. Навчальний процес дуже цікавий, різноманітний та приносить тільки позитивні емоції.

Училище дало мені початок нового, дорослого життя, в якому я навчилась досягати своєї мети.

Хочу побажати усім учням, а особливо абітурієнтам, щоб вони вчилися і не боялись досягати своєї мети. А з ДПТНЗ «ВМВПУ» це цілком можливо!

Париська Наталія, учениця групи №1

НЕ ЗУПИНЯТИСЯ НА ДОСЯГНУТОМУ!

Кожної години, хвилини, секунди у своєму житті ми приймаємо рішення, робимо вибір між більш та менш важливими речами. Та головним у прийнятті рішення є зробити правильний вибір, не помилитися, адже згодом цей вибір вплине на наше особисте життя та життя нашої родини.

Та що є головним вибором у нашому житті? Я вважаю, коли ми навчаємося, то пріоритетом є вибір нашої майбутньої освіти. Він є важливим етапом у житті кожної людини, тому до цього потрібно підходити з відповідальністю. Ми самі повинні прийняти рішення, а не наші батьки та рідні за нас.

Знання - це частина нашого життя. Без них ми нічого не зможемо робити.. Всі знання ми здобуваємо через спілкування, навколишній світ. Дорослі постійно нагадують, що потрібно вчитися, щоб потім мати гарну роботу. Для цього потрібні спеціальні знання, які здобувають в університетах або коледжах. Але не слід забувати про такий важливий аспект, як самоосвіта

Ці знання, набуті за допомогою старанної роботи над собою, спрямовують і підтримують нас все життя. Вони до-

помагають здобувати й аналізувати іншу інформацію, що виходить із оточуючого нас світу.

Я вважаю що і після закінчення професійно-технічного навчального закладу потрібно шукати подальші напрямки, щоб продовжувати своє навчання, максимально збирати інформацію про професію, якою ви хочете володіти, спілкуватися з людьми, у яких є досвід саме в цій сфері. Але найголовніше - знайти таку професію, яка буде вам подобатися і після закінчення навчання, у вас буде бажання працювати саме у цьому напрямку. Щоб у майбутньому досягти певного положення, стати хорошим фахівцем, обов'язково потрібно вчитися, інакше мрії так і залишаться нереалізованими.

Після нагородження учнів у номінації «Відмінник освіти» заступником директора з навчальної роботи Корженко С.Г.

Нехай для кожного випускника закінчення нашого навчального закладу стане першою, вагомою сходинкою до вершин їх життєвих звершень та здійснення мрій. Адже не даремно є в народі така приказка: «Вік живи, вік

навчайся». Зробіть вибір зі своїм подальшим навчанням правильно, щоб згодом ви не шкодували про свій вибір!

Мамій Олександра, учениця групи №34

СПОГАДИ ВИПУСКНИЦІ

Майстер в/н Войцещук А.Г. та кл. керівник Піщик О.В. зі своїми вихованцями

Ніби недавно було 1 вересня 2013 року, і ми – такі малі, налякані, в чужому місті, далеко від рідного дому, без батьків, – стояли на урочистій лінійці ДПТНЗ «ВМВПУ». Першого дня усе для нас було незнайомим, ми навіть не знали куди йти і що робити.

Пригадую нас, розгублених, як ми розповідали про себе, про свої уподобання, знайомились з майстрами виробничого навчання, класним керівником та вихователями. Усе для нас було тут незвичним: навчання, гуртожиток, життя в кімнаті з чужими дівчатами. Хто не жив у гуртожитку, цього не зрозуміє. Адже, якщо ви не жили в гуртожитку, ви і не були справжнім студентом.

Перші уроки і перші оцінки, домашні завдання і недоспані ночі... Помаленьку стали звикати і вже почувались ніби у рідному середовищі. Вже й не уявляли свого життя по-іншому. Стільки всього хорошого тримається в пам'яті: заняття, позаурочні заходи, розваги. Зізнаюсь, що до уроків ми намагалися готуватися старанно, адже боялися отримати погану оцінку, запізнитись або не вивчити якийсь предмет. Моему подиву не було меж, коли майстер виробничого навчання показала нам, як правильно нарізати овочі. Здавалося б, це ж звичайна справа! Як їх можна нарізати по-іншому, не

так, як вдома?! А тут відкрилися перед нами усі секрети. Так непомітно пролітав час, ми щоразу дізнавалися щось нове та незвідане...

Звісно, не все у нас було ідеально. Траплялися негаразди, виникали проблеми, дрібні непорозуміння серед одногрупників. Проте ми завжди мирилися, адже ми одна група і повинні жити за принципом: «Один за всіх, і всі за одного!».

Ось закінчився другий рік навчання і розпочався третій... За ці три роки стіни училища, лабораторії стали для нас по-справжньому рідними, гуртожиток – нашою

Як сьогодні, пам'ятаю наш випуск. Ми, сумні і водночас веселі, дивились на майстра, на класного керівника, на своїх вчителів, вихователів. Перед очима промайнули «кадри з кінофільму» нашого буденного студентського життя.

Прощай, наше любе «Вінницьке міжрегіональне вище професійне училище», ми будемо пам'ятати тебе і всі хвилини, проведені тут: радісні і сумні.

Лише через рік після закінчення училища розумієш, що студентське життя – найяскравіший і найкращий час. Прикро, що ми вже не стоятимемо на святковій лінійці і для нас вже не пролунає перший дзвінок.

Від імені всієї групи я щиро дякую адміністрації ВМВПУ та всім педагогічним працівникам за вашу працю, ваші теплі слова і настанови!

Усім учням раджу: не гайте часу, навчайтесь! Знання, що дає наше училище, вам дуже знадобляться, дослуховуйтеся до викладачів, вони ніколи не порадять вам чогось недоброго. Не хешуйте тими можливостями, які вам даються під час практики, – здобуйте нові уміння та навички, адже знання за плечима не носити і зайвого досвіду не буває!

Скомаровська Оксана, випускниця 2015 року групи №32, «Кухар. Кондитер»

Крокуємо у доросле життя!

другою домівкою. І коли ми думали про завершення навчання, на очах з'являлися сльози. Ми плакали, що всі розбіжимося по світу, що вже не буде цих безсонних ночей в гуртожитку, що не бачитимемо так часто цих дорогих нам обличчя з нашого рідного училища. Сумно було уявляти прощання і розлуку...

Ми всі вже стали доволі дорослими, і кожного дали повела своя дорога в самостійне життя. Як прикро усвідомлювати, що три роки нашого, здавалося, довгого навчання, так несподівано і швидко закінчилися...

Солодкі спогади

НАВЧАННЯ У НВК НА БАЗІ

Гарна інвестиція у майбутнє

Протягом 2015-2016 н.р. на базі Вінницького міжрегіонального вищого професійного училища проходили навчання учні 11-х класів шкіл №30,18,16 за напрямком «Основи роботи на ПК».

Згідно навчального плану учні вивчали такі програми: електронні таблиці Excel, база даних Access, графічні редактори: Adobe Photoshop, CorelDraw, відеомонтаж засобами програми Windows Movie Maker, створення Flash-фільмів засобами Flash MX.

В навчальному закладі створені прекрасні умови для навчання, викладацький склад вирізняється бажанням та вмінням ділитися знаннями. Перевага навчання у ВМВПУ полягає в практичності отриманих знань, в балансі між теорією та практикою. Результати анкетування свідчать про те, що 100% учнів задоволені обсягом знань, що отримали, а також матеріально технічною базою та побутовими умовами навчального закладу. Учні вважають, що навчаючись за напрямком «Основи роботи на ПК» вони стали досвідченішими у комп'ютерній справі, і знання, які вони отримали, полегшать їх подальше навчання у вищих навчальних закладах

«Ми вдячні вам за можливість удосконалити свої вміння та навички, за можливість здобути новий досвід як теоретичний, так і практичний. Як відомо, краще владення – це вкладення

ВМВПУ

в самого себе. Так от, – ви дали нам можливість зробити перший внесок та отримати результат від цього ефективного капіталовкладення. Каштельян Денис, учень ЗШ №30 Вважаю, дане навчання є гарантом моєї особистої конкурентоспроможності. Це була гарна інвестиція в моє майбутнє. Власенко Євген учень ЗШ №18

Мені навчання дало неоціненний досвід і знання в області інформаційних технологій, впевненість у своїх професійних здібностях і шлях для подальшого вдосконалення. Сорока Віолета учениця ЗШ №16

Цікавими для учнів були заняття в програмі Adobe Photoshop, де вони мали змогу розробляти реалістичні зображення шляхом їх безпосереднього створення або редагування. Учні оволоділи вміннями відновлювати, ретушувати зображення, виконати його фотокорекцію, трансформувати, створити із кількох зображень колаж.

Новою для учнів була програма CorelDraw. Це професійна програма для малювання у векторній формі, призначена насамперед для дизайнерів-графіків. Малювати в ній можна не тільки простенькі квіточки, а створювати повноцінні поліграфічні роботи з відмінною якістю. (логотип фірми, план будівлі).

Заняття з Excel та бази даних Access були спрямовані на вирішення корисних для життя практичних задач: наприклад, створення бази даних «Торгівельна фірма» чи розв'язання прикладних задач з допомогою програми Excel.

Капітанчук В.О., викладач математики

ДОРОГА В ЖИТТЯ

Спостерігаючи за знайомими менеджерами, юристами, психологами, які оббивають пороги кадрових агентств, все більше старшокласників починають усвідомлювати, що сьогоднішній шлях до успіху лежить вже не через вищу освіту, а через отримання диплома кваліфікованого робітника.

Попит на «прості» професії знову пішов угору, а стереотип професійно-технічної освіти як останнього притулку для безпорадної людини, стрімко йде в минуле. Яким він буде — український «синій комірць» 2016-го року?

Щоб відповісти на це питання, я розповім Вам про наше училище.

Завжди згадую, що директор Вінницького міжрегіонального вищого професійного училища Дмитрик Олександр Дмитрович з насолодою перераховує зіркові імена тих, хто на початку свого славного шляху навчався звичайному ремеслу.

Заняття в училищі починаються о 8.30, як перша зміна на підприємстві. Так тут привчають до дорослого життя. В будівлі витає дух реальної економіки, він тонізує і бадьорить одночасно. Кабінети та майстерні училища мають сучасний вигляд, вони обладнані новітньою технікою та меблями.

На відміну від спеціалістів, майбутніми робітниками потенційний роботодавець цікавиться вже «в зачатку». Учень знає: якщо він добре навчатиметься і зарекомендує себе під час практики, робоче місце після випуску йому гарантоване.

Більшість учнів, за результатами анкетування, проведеного у нас в групі психологом Катериною Володимирівною, вже визначилися зі своїми планами на майбутнє. У цьому вони різко відрізняються від своїх ровесників-школярів з синдромом тривалого дитинства. Якщо раніше на питання про причини вступу до училища мої одногрупники відповідали плутано, мовляв, що така воля їхніх батьків, то тепер стверджують, що на сьогодні потрібна така професія, яка в будь-яких економічних умовах дозволить заробити на шматок хліба. І ми аж тепер, на завершальному етапі навчання у ВМВПУ, зрозуміли, що училище дало нам величезний багаж знань. Тут ми навчилися професійній майстерності, а головне — стали серйозними, виваженими і впевненими у своєму майбутньому.

Рідне училище стало першим і досить серйозним етапом у становленні кар'єри, трампліном у майбутні професійні звернення і досягнення.

Севаст'янов Артем, учень групи №4

НАЗАД В МИНУЛЕ

Подорож до музею ретро-техніки «Автомобеловоторадіо»

У Вінниці є багато чудових музеїв, пам'яток архітектури, гарних мальовничих місць, які приваблюють відвідувачів, туристів тощо.

Нещодавно група №39 відвідала в центрі міста у приміщенні автосалону «Володимир» музей ретро-техніки «Автомобеловоторадіо».

В основі експозиції ретро-музею – приватна колекція раритетних автомобілів, мотоциклів, моторолерів, велосипедів, телевізорів, патефонів, фотоапаратів, музичних інструментів та іншої раритетної техніки вінницького колекціонера Олексія Стрембицького. Більше сотні експонатів О.Стрембицький збирав 35 років. Однорудці й меценати із задоволенням допомагають йому у цій справі – поповнювати експонатами музей. Наприклад, один автомобіль «Победа» передав гурт «ТІК».

В музеї можна знайти все, чим жила радянська епоха. Крім автомобілів, мотоциклів, велосипедів є також дуже багато старих телевізорів, магнітофонів, фотоапаратів (починаючи з випуску 1919 року), різні музичні інструменти, вогнепальна зброя, військова форма минулої епохи, а також багато інших старих, але дуже цікавих речей.

В автомобільній колекції ми бачили ексклюзивний ГАЗ-67

з обмеженої серії випуску, трьохвісний «Віліс», ГАЗ-М-20 «Победа», простежити еволюцію автомобілів «Москвіч» і «Волги» різних років випуску

Багато експонатів музею мають свою цікаву історію. Наприклад, «ІЖ-Комбі» у свій час виграла в лотерею, яку придбали за 5 копійок. Як стверджує екскурсовод музею, вся техніка – діюча, а всі автівки, мотоцикли та велосипеди приїхали своїм ходом. Навіть дуже давній пожежний «Зіс»-5, 1936 року випуску, може хоч зараз вийти на «боротьбу» з вогнем.

Що нам сподобалось найбільше? На відміну від інших музеїв, відвідувачі музею ретро-техніки «Автомобеловоторадіо»

мають унікальну можливість ближче ознайомитися з експонатами: потримати в руках, покрутити, але ні в якому разі не ламати. Тут ми не стримували своїх емоцій. Всі наші хлопці сиділи за кермом ретро-автомобілів, переключали коробки передач, відчуваючи себе покорителями доріг епохи СРСР, приміряли військову форму різних країн, детально розглядали військову

«Нам би машину часу...»

зброю тих часів, фотографувалися в історичних образах та грали на музичних інструментах.

Учні групи №39 були в захваті від екскурсії! Обов'язково відвідайте музей ретро-техніки «Автомобеловоторадіо». Позитивні враження гарантовано!

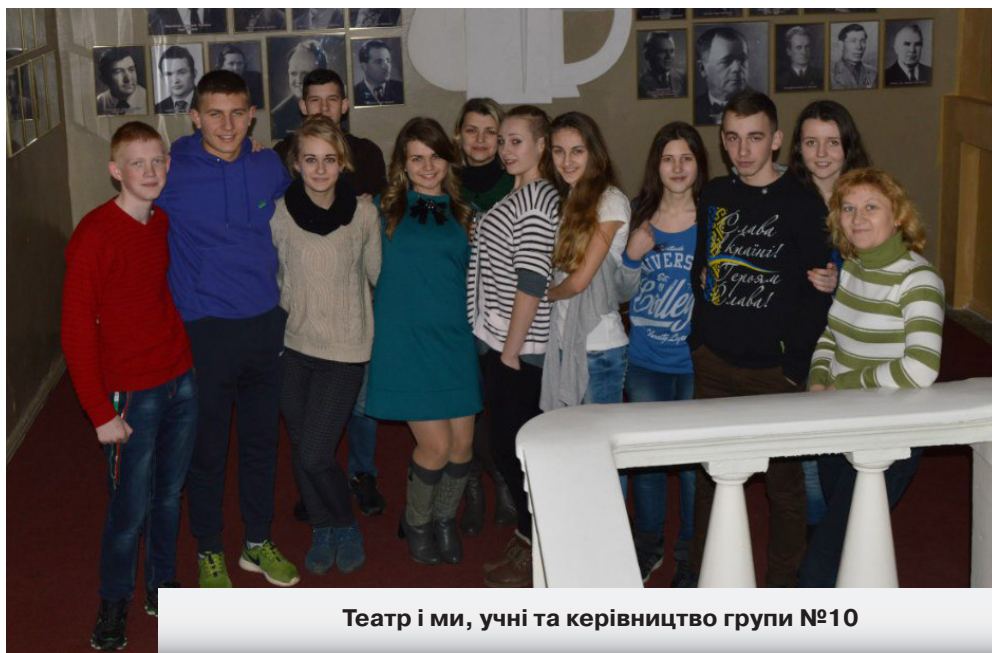
Березнюк Дмитро, учень групи №39

ЧАРІВНИЙ СВІТ ТЕАТРУ

Театр – барвисте дійство в оксамитовій залі, де є позитивні та негативні герої, красуні та чудовиська, де цілком поринаєш у світ емоцій, захоплюєшся життям головних героїв, переймаєшся їхніми проблемами, проходиш разом з ними сюжетний шлях.

Я разом із однокласниками, класним керівником Мельничук Л.В., майстром в/н Лукашенко М.М., працівниками та учнями училища відвідала Вінницький музично-драматичний театр ім. М.Садовського. Ми із захопленням переглянули виставу «Моя прекрасна леді». Це мюзикл на дві дії за п'єсою Бернарда Шоу «Пігмаліон», де давньогрецький скульптор заохався у власне творіння.

Дія вистави відбувається в Англії. Головна героїня Еліза Дулітл – дівчина, що торгує на площі фіалками. Вона має погану вимову, гострий язик та непростий характер. Це історія

Театр і ми, учні та керівництво групи №10

про професора Генрі Хіггінса, який побився об заклад з другом, і береться навчити квіткарку світським манерам та правильній вимові. Дівчина виявляється дуже здібною і перетворюється на чарівну леді.

Сюжет вистави тісно перекликається із нашим сучасним життям. Головна героїня вчить нас бути цілеспрямованими, добрими, веселими, поважати і цінувати батьків, незважаючи на їхні характери та погані звички. Вона зрозуміла, що в житті потрібно вчитись, бути гармонійно розвинутою особистістю, толерантною та вихованою. А ще Еліза вчить нас мріяти та наполегливо йти до мети.

Мені сподобалось виконання мініатюр оркестром театру. Було багато яскравих та кумедних епізодів, які мої однокласники цитують і досі.

Жила Тетяна, учениця групи №10

ДЕНЬ ЄВРОПИ І Я

«Про Європу треба менше говорити, Європу потрібно творити» – М. Папів

Європа – дивовижний континент з багатою історією. Століттями Європа була роз'єднана через постійні війни та протиріччя. Але вже більше 50 років 27 країн Європи об'єдналися на основі спільних людських і демократичних цінностей в Європейський Союз, співпрацюють одна з одною, живуть у єдності та дружбі для того, щоб зробити світ кращим – досягти стабільності, миру та процвітання. Не залишається осторонь і Україна, яка прагне бути рівною і гідною серед інших європейських держав.

Саме тому і в Україні святкують День Європи. Не залишилась осторонь і наша Вінниця. Третій рік поспіль я зі своєю родиною та друзями проводжу цей день у центрі міста, дивую-

чись фантазії, креативності та завзяттю організаторів цього свята. Десь у глибині душі мені завжди хотілося стати не тільки глядачем й слухачем, але й учасником такого цікавого дійства. Цього року мені випала така можливість і я хочу поділитися своїми враженнями. Коли вчителька іноземної мови запросила мене взяти участь у святкуванні Дня Європи і підтримати наш навчальний заклад, я поставилася до цього скептично. По-перше, я не дуже публічна особа і не вмію добре малювати, а по-друге, навряд чи хтось захоче відповідати на питання вікторин у свято. Але яке ж було моє здивування, коли діти просили намалювати їм прапори країн Євросоюзу, а не просто квіточки, а дорослі із задоволенням відповідали на питання вікторини і ласували пряниками-призами. Все це відбувалося у дуже дружелюбній і веселій атмосфері. Не тільки ми малювали, але й наші маленькі гості із задоволенням зображували прапори на наших обличчях. Студенти із прапорами своїх навчальних закладів, професійні училища зі своїми презентаціями, вуличні музиканти, актори та просто вінничани створювали на вулицях міста неповторну атмосферу дійсно європейського міста, об'єданого добром, повагою один до одного, і я була частиною цього.

Данілевич Тетяна, учениця групи №23.

Намалюю тобі сонце, що блищить в твоїх очах...

ХАРАКТЕР + ШВИДКІСТЬ = ПЕРЕМОГА

Підсумковим видом обласної Спартакіади серед ПТНЗ у цьому році став легкоатлетичний крос, що проходив 12 травня на стадіоні ВНТУ. Традиційно в змаганнях взяли участь майже усі училища нашої області. А якщо точніше 27 навчальних закладів ПТО делегували на змагання по 5 юнаків та 5 дівчат. Для юнаків дистанція 1000 метрів, ну а дівчатам необхідно було пробігти удвічі менше – 500 метрів.

Звісно, наша команда також брала участь у змаганні, при чому показала себе зовсім непогано. Дівчата здобули III місце, а юнаки, хоч і не призове, але почесне V місце - з чим ми їх щиро вітаємо. Але в першу чергу дуже хотілося б просто подякувати дівчатам і хлопцям, які бігли в той день і захищали честь нашого навчального закладу. Доцільно сказати, що легкоатлетичний крос, чи не єдиний вид спорту, який (на жаль) не користується великою популярністю у молоді. Адже, щоб пробігти дистанцію на час і претендувати на досить високе місце у змаганнях, недостатньо мати лише хорошу фізичну підготовку, потрібен характер, неабияка сила волі, вміння терпіти, коли важко. Було видно, як наші дівчата боролись за

кожну секунду, щоб виграти, а юнаки, зціпивши зуби, вперто бігли до фінішу, не втрачаючи швидкості і обганяючи суперників на останніх метрах. Усі наші спортсмени на змаганнях показали кращі результати, ніж при підготовці до стартів, а особливо відзначився учень групи №13 Супрун Дмитро, який пробіг дистанцію з високим результатом – 2 хвилини 59 секунд, що є дійсним рекордом училища.

Склад збірної команди:
Гудемчук Владислав, Жарковський Антон, учні групи №39, Буренко Олександр, учень групи №23, Мазур Таня, учениця групи №14, Жук Олексій, учень групи №10, Токар Таня, учениця групи №8, Лавренко Настя, учениця групи №18, Голубенко Віталій, учень групи №45, Городинець Олена, учениця групи №42, Супрун Дмитро, учень групи №13, Сіліцька Олена, учениця групи №12.

З командою працював Петелько В.В., викладач фізичної культури.

Молодці! Так тримати! До наступних перемог.

Петелько О.К., викладач фізкультури

Наші почесні легкоатлети!

СПОРТ-ТАЙМ ВІННИЦЬКОГО МВПУ

День Перемоги зі спортом

Двогодинний турнір

«Студентська ліга 2016»

Наприкінці квітня вже другий рік поспіль, наш навчальний заклад, брав участь в загальнооміських змаганнях «Студентська ліга» з настільного тенісу.

У цьому році честь ВМВПУ захищав учень групи №23 Буренко Олександр. Слід відмітити, що настільним тенісом Сашко займається досить серйозно, регулярно тренується і бере участь у змаганнях різних рівнів, досягаючи непоганих результатів. Ось і в цих змаганнях він виборов почесне II місце. Вітаємо його з досягнутими успіхами, бажаємо наполегливості у тренуваннях і прагнути бути завжди на висоті.

Естафета, присвячена Дню Перемоги.

У нашому місті 4 травня на стадіоні ЦПКіВ проходила загальнооміська легкоатлетична естафета. Захід присвячений 71-й річниці Перемоги над нацизмом у Європі.

Участь в естафеті взяли 70 команд. Це школи, професійно-технічні заклади та вузи різного рівня акредитації. Збірні команди

На раз – присіли! На два – віджались!

У рамках проекту «Студентська ліга 2016» 31 травня на набережній «Roshen» відбувся чемпіонат міста з присідань серед дівчат та віджимань серед юнаків. У ньому взяли участь більше сотні дівчат та стільки ж хлопців з нашого міста, які мали змогу показати, в якій вони спортивній формі.

Турнір тривав майже дві години. Зрозуміло, наш навчальний заклад не міг залишитися осторонь від такої події. Кілька тижнів тому, на уроках фізичної культури визначили тих дівчат, які присідають краще за інших, а для хлопців, щоб визначити найсильніших, провели першість училища з віджимань. У складі команди: Бойко Володимир, учень групи №39, Ходик Станіслав, учень групи №6, Завірюха Любов та Мазур Таня, учениці групи №14, а також Кушнір Дмитро та Цимбал Руслана, учні групи №10).

навчальних закладів складалась з 8 осіб (4 юнака та 4 дівчини). Взагалі це близько 600 учасників.

Кожна команда повинна подолати дистанцію у 1600 метрів. Звичайно, наш навчальний заклад також брав участь у цьому спортивному дійстві. Пробігши дистанцію за 3 хвилини 53 секунди, наша команда посіла почесне III місце.

Склад збірної команди: Кулик Олександр, Буренко Олександр, учні групи №23, Міжев Рамазан, учень групи №46, Супрун Дмитро, учень групи №13, Голубенко Віталій, учень групи №45, Токар Тетяна, учениця групи №8, Леонтьєва Вікторія, Власенко Марія, Єлісєєв Максим, учні групи №41, Лавренко Настя, учениця групи №18.

Ми вітаємо наших найпрудкіших бігунів з перемогою, бажаємо добре тренуватися і наступного року стати чемпіонами.

Потрібно відмітити, що майже усі учні, які відстоювали честь нашого навчального закладу, навчаються на I-му курсі, тому у нас ще все попереду.

ДО НАСТУПНИХ ПЕРЕМОГ!

Здавалося б, присідання та віджимання нескладна справа, але на змаганнях потрібно було виконувати вправи з зазначеною технікою виконання та під рахунок, що виявилось не так просто. Та, врешті-решт, всі молодці, адже дуже старались, тому і здобули почесне II місце серед ПТНЗ Вінниці. Окремо хотілося б відмітити ученицю групи №10 – Цимбал Руслану, яка присіла, ви тільки уявіть, 693 рази, увійшовши у десятку найсильніших. Цей особистий рекорд Руслани не випадковий, адже ця дівчина є чи не найактивнішою спортсменкою нашого училища. Вона добре грає у футбол, волейбол, баскетбол, веде цікавий, активний, здоровий спосіб життя і в навчаннях задніх не пасе. Бажаємо усім учням брати приклад з Руслани – завжди бути на висоті, вести за собою інших і завжди пам'ятати, що ви світле та щасливе майбутнє нашої нації.

Петелько В.В., керівник фізвиховання

ВІТАННЯ З НАГОДИ ЮВІЛЕЮ

*Ми прийшли в цей світ,
щоб допомагати один одному
в нашій подорожі по життю.*

Уільям Джеймс

Важливу роль у житті училища відіграє адміністративно-господарська частина, яка відповідає за господарське забезпечення навчального процесу, безперервну роботу інженерних систем та обладнання, побут та відпочинок учнів, співробітників училища. Очолює цю службу заступник директора з адміністративно-господарської роботи Захар'яш Анатолій Порфирович.

Розпочинав свою трудову діяльність Анатолій Порфирович у 1967 році на «Моївському цукровому заводі». З 1969 року по 1971 служив в Українській радянській армії, після якої він по-

вернувся на своє місце роботи.

З 1979 року працював муляром на «Вінницяпромбуд». В 1981 році змінив місце роботи на «Вінницький оприкомеханічний завод», де пропрацював до 1995 року.

З 1995 року влаштувався до нашого навчального закладу майстром виробничого навчання, а згодом очолив господарську частину.

Навчальний заклад постійно розвивався, змінювалася адреса, будівлі, аудиторії та майстерні, змінювались і працівники відділу. Небагато хто знає, що покладається саме на працівників АГС і скільки всього залежить від їхньої нелегкої, часом невдячної праці. Адже саме працівники відділу АГС протягом часу усього існування навчального закладу забезпечували: догляд будівель, споруд і територій, керува-

ли будівництвом та ремонтами, забезпечували навчальні приміщення, лабораторії, кабінети, господарські і культурно-побутові підрозділи закладу обладнанням та інвентарем, забезпечували учнів, працівників спецодягом, спецвзуттям та іншими засобами індивідуального захисту, а також виконували такі роботи, про які ми не завжди і знали. А всім цим механізмом керує Анатолій Порфирович.

Анатолій Порфирович днями відзначав ювілей. Вітаючи іменинника, бажаємо впевнено й успішно підкорювати нові творчі вершини, такого ж невичерпного пошуку ідей, успішного втілення їх у життя. Міцного Вам здоров'я, радості від життя і щоденних буднів, сонячного настрою, усіяких гараздів!

Просфільковий комітет училища

*Якщо ти віднайдеш у
своєму серці турботу
про когось іншого, ти
досягнеш успіху.*

Мая Ангелоу

Серед багатьох педагогічних професій є одна особлива – старший майстер. Її назва на перший погляд є звичайною і простою. Та, якщо подивитись глибше в її сутність, осмислити значення кожного слова, тоді й виявиться, що мова йде про одну з найскладніших і найвідповідальніших

професій. Адже це, передусім, педагог, основний організатор виробничого навчання, наставник майстрів виробничого навчання, вихователь.

Усе це охоплює наш старший майстер Маліхатко Олена Федорівна – невтомний трудівник, освічений, толерантний, креативний педагог, який переймається проблемами навчального закладу та його розвитком.

У свій час, закінчивши Ашхабадський інститут сільського господарства за спеціальністю «Економіст», Олена Федорівна переїхала до Вінниці працювати на заводі «Аерогеоприлад» на посаді начальника планового бюро в диспетчерському відділі.

У нашому навчальному закладі Олена Федорівна працює з 1999 року. Починала свою педагогічну діяльність з посади майстра виробничого навчання. Виховувала та навчала учнів професії «Бухгалтер». Кожний майстер має, як кажуть, власний «педагогічний почерк», адже по-своєму організовує роботу, намагається здійснювати цілі навчання й виховання за допомогою власно розробленої системи, проявляючи властивий йому педагогічний стиль. Від стилю роботи майстра багато в чому залежить темп навчальної діяльності учнів, її результативність, уміння застосовувати отримані знання й засвоєні способи дії в різних навчальних й виробничих ситуаціях.

Олена Федорівна й сама не може злічити, скільки випускників у неї було, але з багатьма із них підтримує тісний зв'язок, знає, як росли вони по життю, чого досягли.

З 2007 року Маліхатко обіймає посаду старшого майстра, керує навчально-виробничим процесом, піклується про поновлення матеріально-технічної бази. Особливу увагу приділяє навчально-виробничій діяльності майстрів виробничого навчання.

Сьогодні Олена Федорівна фахівець високої культури, майстер своєї справи. З її допомогою в учнів формується професійна самостійність, розвивається творче мислення, розкриваються здібності кожного учня. Високий професіоналізм і компетентність, глибокі педагогічні й виробничі знання, володіння найскладнішими вміннями й навичками на рівні останніх досягнень науково-технічного прогресу, любов до вихованців і милосердя, доброта і чуйність та інші загальнолюдські якості. Саме такі якості притаманні старшому майстру нашого училища.

Змогла поєднати в собі Олена Федорівна й найкращі риси мами, свідченням чого є прекрасний син Олександр, який є її гордістю, підтримкою та опорою. Тепер вона є трепетною бабусею двох чудових онучок.

Нещодавно Олена Федорівна святкувала ювілей. Щиросердечно вітаємо Вас з цієї приємної нагоди. Від душі зичимо міцного здоров'я, добробуту, натхнення, оптимізму та великих успіхів у творчій та педагогічній праці, нових вагомих здобутків на робочій ниві. Нехай подальша життєва дорога завжди веде Вас до омріяних вершин, а доля дарує повні щастям многі літа!

**З повагою колектив майстрів
виробничого навчання
(за сприяння заст. директора
з НБР М.М.Тютюнника)**

Твої думки стають твоїм життям.

Марк Аврелій

Ось уже двадцять один рік ця тендітна жінка щоранку переступає поріг нашого навчального закладу. Людина тонкої душевної організації, чуттєва до всього прекрасного в житті, вона, ідучи на урок, з великим почуттям відповідальності і любові до обраної професії несе нашим учням скарби знань до найточнішої з наук – бухгалтерії, де обов'язково повинен сходитися дебет з кредетом. Це – наша чудова колега, філігранний майстер своєї справи, мудрий педагог і наставник молоді – Галина Анатоліївна Янківська.

Життя – річ непередбачувана. Коли Галина закінчила школу і постало питання вибору професії, вона не мріяла стати ані педагогом (хоча виросла в сім'ї вчителів), ані бухгалтером (бо уявляла цю роботу як монотонні розрахунки), ані економістом. І пішла навчатися на інженера-технолога харчової промисловості.

Неспокійні дев'яності роки внесли в життя Галини Анатоліївни свої корективи. Та й, на її глибоке переконання, в житті потрібно прагнути чогось нового, вдосконалюватися, розвиватися, щоб реалізуватися як професіонал, як особистість. У 1993 році Галина Анатоліївна здобула другу вищу освіту за напрямком «Бухгалтерський облік, аналіз господарської діяльності та аудит», і з травня 1995 року почала працювати в ПТУН^{№4} (тепер ВМВПУ). Вона розуміла, що цей новий етап життя дає їй шанс самореалізації, професійного росту і водночас потребує чимало наполегливості, зусиль, творчих пошуків, бо довірили їй найцінніше – плекати дитячі душі і творити майбутнього професіонала. Адже професію обліковця щороку обирали і обирають десятки юнаків і дівчат. І саме для них вона не просто працювала, а творила. Бо треба було запалити вогник любові до обраної справи. Щоб вони не розчарувалися в майбутній професії, не залишилися байдужими. Від свого батька Галина Анатоліївна успадкувала вміння гарно, логічно і доступно викладати матеріал. На початку її педагогічної діяльності не було можливості широкого використання інформаційно-комп'ютерних технологій, як зараз. Щоб унаочнити навчальний процес, доводилося створювати безліч плакатів, таблиць, малювати схеми і навіть складати невеличкі підручники-посібники, щоб учні мали джерела знань. До уроків готується з радістю, співпрацюючи з учнями, шліфує свою професійну майстерність. Сьогодні Галина Анатоліївна викладач вищої категорії, має педагогічне звання «вчитель-методист».

Вона щаслива, що доля подарувала їй шанс стати педагогом. Колись одна дуже мудра людина сказала їй: «Кожна жінка, яка виховує своїх дітей, уже педагог». Галина Анатоліївна разом зі своїм чоловіком виростили, гідно виховали, дали гарну освіту своїм дітям – доньці Антоніні і сину Леоніду, а нині вже виховують і онуків.

І у свій ювілей, перегортаючи чергову сторінку свого життя, вона може там написати про улюблену справу життя, невтомну творчу працю, невпинне бажання самовдосконалюватися, бути мудрим пора-

ником для нашої учнівської молоді і берегинею домашнього затишку для своєї чудової родини.

Роки швидкоплинні, і не зоглянешся, як щоразу перший вересневий дзвоник змінюється останнім, червневим, і у доросле життя ідуть її випускники. Багато хто з них досягнув певних професійних висот. Галина Анатоліївна часто зустрічає їх на вулицях міста і з радістю та гордістю дізнається, що більшість із них працюють бухгалтерами, отримуючи ще й вищу освіту. А це є те, заради чого живе вчитель.

Ось як відгукуються про Галину Анатоліївну та предмет, який вона викладає, її учні, нині вже випускники:

Зюбровський Артур:

На мою думку, така професія, як «Обліковець», дуже цікава і корисна. Цікава тим, що це дуже серйозна робота з важливими документами. Корисна тим, що, хоча я і не найстанніший учень, але все ж здобув елементарні знання про бухгалтерію і облік, які знадобилися мені в житті. Цим я завдячую своєму викладачеві Янківській Галині Анатоліївні, яка дала мені віру в те, що в майбутньому у мене з активом і пасивом все буде гаразд і мій життєвий баланс завжди зійдеться. Сьогодні в мене свій невеликий бізнес, і перший крок до нього я зробив в училищі.

Яворницька Марія:

«На мій погляд, «Обліковець» належить до тієї категорії професій, які, на жаль, не під силу кожному. Ця професія створена для енергійних і вольових людей, які завжди готові залишити всі свої проблеми за порогом свого дому, а на роботу прийти зі «світлою» головою, бути завжди готовими до праці, забути про все і поринути у світ цифр. Я не стала бухгалтером, але вміння працювати з документацією мені дуже знадобилося, і, я часто згадую Галину Анатоліївну, яка нам казала: «Знання – ноша не важка, якщо вам випало вивчати бухгалтерський облік, значить, це в житті знадобиться».

І сьогодні від імені усього педагогічного колективу, від імені учнівської молоді, хочеться побажати Вам, шанована Галино Анатоліївно, здоров'я, творчої наснаги і ще багато плідних років життя у нашому навчальному закладі.

**Помаз Н. В.,
викладач зарубіжної літератури**

АБИТУРІЄНТАМ 2016 РОКУ

Вінницьке міжрегіональне вище професійне училище - шлях до успіху!

Доторкнутися до скарбниці знань у царині сучасних інформаційних технологій і зрозуміти головні принципи та секрети ділового спілкування, поєднати професію з мистецтвом вам допоможе Державний професійно-технічний навчальний заклад «Вінницьке міжрегіональне вище професійне училище».

Цей навчальний заклад заснований у 1944 році, поєднує міцні багаторічні освітні традиції з сучасними

передовими інформаційними технологіями. Зараз – це флагман освіти, що входить у 100 найкращих навчальних закладів України, неодноразовий лауреат виставок «Сучасні заклади освіти» та «Інноватика в сучасній освіті». Навчальний заклад акредитований за III атестаційним рівнем. У ньому воедино злились ґрунтовний викладацький досвід, потужна матеріально-технічна база та інноваційні методики навчання.

На сьогодні ВМВПУ готує кваліфікованих робітників та молодших спеціалістів.

Детальну інформацію Ви можете отримати за допомогою QR-коду: проскануйте код та перейдіть за посиланням на сторінку сайту ВМВПУ.

Вибери собі роботу до душі, і тобі не доведеться працювати жодного дня у своєму житті. Конфуцій

Кажуть, що вибір професії – це друге народження людини. Від того, наскільки влучно ти обереш свій життєвий шлях, залежить, яке місце в суспільстві ти будеш посідати. Першим кроком до вибору професії – вибір профілю навчання. Отже, спочатку треба визначитися, який тип професій найкращий для тебе.

Детальну інформацію Ви можете отримати за допомогою QR-коду: проскануйте код та перейдіть за посиланням на сторінку сайту ВМВПУ.

РОДИНА – НЕВИЧЕРПНЕ ДЖЕРЕЛО ЛЮБОВІ

*Де сонце засинає вечорами
Під тихі коліскові давніх літ,
У спогадах живе разом з піснями
Родинного тепла безмежний світ...*

ни – це його родина. Здавна відомо, що родина — то невичерпне джерело наснаги, любові та батьківських обов'язків. Родина – це наша сила, це наш захист та надія, це наша віра й прагнення, це наша фортеця. Родина – це ті люди, що завжди поруч впро-

довж всього життя, триматимуть за руку, підставлять плече. Рідні люди – це подарунок долі, який ми маємо цінувати. І сьогодні на сторінках нашої газети найтепліші слова полинуть про найдорожчих людей у світі, про найбільшу цінність людського життя.

Найбільша цінність будь-якої людини

Моя сім'я – мій скарб

Близькі і рідні – це найцінніший скарб у житті будь-якої людини. Головне, що є для мене на цім світі – моя сім'я. На мою думку, кожна людина зобов'язана оберігати свою родину як найдорожчу перлину. З нашого народження і до свого переходу у інший світ батьки турбуються і оберігають своїх дітей, навчають їх всього, що тільки вміють самі. Для наших рідних ми найдорожчі, ми є невід'ємною частиною життя своїх батьків. Їх турбота та любов проявляється у вчинках та словах. Наприклад, вони навчають нас цінувати добро, прощати, бути чесними і справедливими. Батьки завжди раді своїм дітям незалежно від вчинків.

За все це батьки заслуговують величезної поваги й шани. Святий обов'язок кожного з нас - не соромити їх чесне ім'я своїми діяннями, часом такими безглуздими. Проте, як би ми не намагались робити все правильно, час від часу ми, можливо, і несвідомо засмучуємо своїх батьків, не виправдовуємо їхніх надій, але вони не сердяться на нас за це. Їм просто стає сумно за своїх дітей. Хоч іноді батьки сваряться і повчають нас, та вони роблять це лише для того, щоб ми не повторювали помилок, а вчилися на них. Деколи, особливо в підлітковому віці, нам здається, що ми найрозумніші і достатньо дорослі для того, щоб знати, що нам потрібно в житті. Тільки з віком ми розуміємо: які б ми не були розумні й освічені, ніколи не потрібно відвертатися від допомоги рідних. З віком ми усвідомлюємо, що батьки – це найцінніше, що є у житті, і нам завжди буде чому в них повчитися.

На світі дуже багато дітей, які ніколи не пізнавали і не пізнають материнської ласки і батьківського тепла. А ми, ті, хто має такий безцінний дар, повинні робити все, щоб зберегти його: дякувати рідним, шанувати й любити, не зважаючи ні на що, бо більше таких людей ви не знайдете на всім світі.

Прикладом для мене є моя сім'я. Я виріс у цілковитій любові та щасті. Батьки та сестра – найрідніші для мене. Щоб не трапилось, ці люди завжди готові підтримати, дати мудру пораду. Вони – мій скарб, який хочеться оберігати, який є найцінніший. Бо найщиріші, найдобріші люди у нашому житті – батьки, брати і сестри, інші родичі.

На мою думку, щаслива лише та сім'я, де панує мир, злагода, взаємоповага і цілковита довіра.

Я пишаюся своїми батьками, своєю молодшою сестричкою, своїми бабусями та дідусями. Від свого батька я успадковую любов до праці, відповідальність і справедливість, порядність, любов і ласку до мене, до моєї сестри, до моєї широкі і ніжної матері. Від своєї мами я беру всі ті добрі, людяні риси характеру, які вона має. Моя мама працює викладачем у нашому училищі. І саме вона порадила мені тут навчатися, про що я ні разу не пошкодував.

Завдяки турботі й допомозі одне одному, миру, злагоді, що панують в моїй сім'ї, ми з сестрою впевнено крокуємо життям, відчуваючи підтримку рідних.

Я все зроблю, аби моя сім'я завжди була щасливою.

Іваніщев Ярослав, учень гр.№39

Турбота, ніжність, тепло – це...

Сім'я – коротке слово, а стільки тепла, ніжності, турботи і ласки в ньому таїться. Це щире слово завжди вертає нас до батьківської оселі, де пройшли наші дитячі дні.

Вже далеко не перший рік 15 травня відзначається свято – День сім'ї. З сім'ї починається життя людини, саме сім'я є джерелом любові, поваги, а це ті якості, на яких будується будь-яке цивілізоване суспільство, без чого не може існувати людина.

Ось які почуття та емоції викликає в учнів групи №23 це свято.

Червань Олександр: «Сім'я – це найважливіше в моєму житті. Хоч і бувають у нас свої труднощі, ми любимо та завжди підтримуємо один одного. Для мене сім'я – це близькі люди, моя домівка, рідні вулиці. Коли я вдома, то всі негаразди ніби кудись зникають, і життя стає сонячним та яскравим за будь-якої погоди.»

Колодій Юрій: «Сім'я для мене, насамперед, це терпіння та розуміння. Інколи у нас розходяться погляди на певні речі і виникають суперечки, спочатку ми сердимось на всіх довкола, потім на самих себе вдвічі більше через те, що образили рідних. Часто хочеться сказати як сильно я їх люблю, та, часом, забуваю або просто вважаю, що це недоречно».

Хребтій Леся: «Коли я думаю про свою сім'ю, то відразу згадую великий круглий стіл зі смачними стравами, щирі посмішки на рідних обличчях та довгі розмови тихими вечорами. Я ввібрала усе найкраще, що дала мені моя сім'я, і мрію, щоб в майбутньому мої діти виростили в такій же любові та турботі.»

Яцина Катерина: «Найдорожчі моєму серцю люди, моя опора, підтримка – це мої найкращі дідуся та бабуся. З самого дитинства вони зі мною, оберігають та зігрівають мою душу, захищають від усіх негараздів.

Для мене вони є наставниками, ідеалом сімейних стосунків, адже вони разом у шлюбі вже 55 років. Ось що означає «кохання всього життя». Інколи я думаю, що вони разом увесь цей час, оскільки це загартування колишнього життя, а не сучасних відносин. Коли я на навчанні, то дуже сумую за моїми рідними, як і вони за мною.»

Пілюх Вікторія: «В сім'ї я почуваю себе затишно та легко, оскільки мене оточують мої рідні. Як і в усіх, у нас іноді бувають суперечки, проте вони швидко минають. Мій тато веселий, кумедний, добрий та щирий. Оскільки мама на рік старша за нього – вона серйозніша, до неї завжди можна звернутися за порадою. Моя сім'я маленька, проте для мене є найкращою. Я щаслива, що зі мною поруч такі добрі люди.»

Полтараков Артем: «Мої батьки є зразком для мене у всьому. Мій тато – голова родини, а мама – берегиня затишку та тепла. Інколи ми за щоденними клопотами приділяємо менше уваги нашим найближчим людям. Тому нехай це свято підштовхне усіх нас подякувати батькам за те, що вони у нас є, і сказати як міцно ми їх любимо».

Кирильчук М.Л.

Свідоцтво про реєстрацію Серія ВЦ №696-54-Р	Назва видання: Молодіжний Вісник Відділ розповсюдження: (0432) 27-45-64 Тираж: 1000 шт.	Головний редактор: Тютюнник М.М. Літературний редактор: Мазуренко С.П. Редколегія газети «Молодіжний вісник»: Вінярська В.В., Колодійчук Н.Ю., Цимбалюк Д.М., Чухно А.В., члени учнівського самоврядування Фотокореспондент: Мельничук І.О., Якимчук Н.А.	- Статті публікуються в порядку обговорення. - Автори надрукованих матеріалів відповідають за добір і точність наведених фактів і даних, інших відомостей. - Редакція залишає за собою право редагувати та скорочувати текст. Рукописи не рецензуються і не повертаються. - Думки авторів публікацій не завжди збігаються з точкою зору редакції.	Віддруковано в друкарні ТОВ «Прес Корпорейшн Лімітед», м. Вінниця, вул. Чехова, 12а. Телефон: (0432) 55-63-97 Тираж: 1000 шт Замовлення № 16 139 04
Р е д а к ц і я : (0432) 27-45-64	Рекомендована ціна: договірна Видавець та засновник: ДПТНЗ «ВМВПУ»	Комп'ютерна верстка: Олексієнко Г.П. Адреса редакції та видавця: м. Вінниця, вул. Стрелецька, 5		